

1557

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

184020 / Freidin Levi

ח' תמוז, תנש"א

"לקדוש ברוך הוא לא חסרים מלאכים, ובכל זאת בחר בך בתור שליח!"

דברי קודש מיוחדים של הרבי על עבודת השליחות שהוטלה על כל אחד מאתנו / התוועדות עם הרבי / עמוד 3

מאמר "ואתה תצווה" מנוקד ומכוסק, בחלוקה לפרקים, בשילוב כותרות וסיכומים / אור וחיות / עמוד 12

03

האמת היא שהשליח לא עושה טובה בכך שנוסע לשליחות, אלא להיפך: עושים לו טובה – שבמקום דאגות הפרנסה שיהיו לו כאן, ללא מנוחה ביום ובלילה, נותנים לו אפשרות לנסוע לשליחות ואז לא יהיה זקוק לכל זה! ובכל אופן, צריך לדעת שכל הקשיים אינם נחשבים לעומת הזכות לבוא ליהודי ולקרב אותו לתורה ולמצוות. **התועדות עם הרבי**

04

קורח מורד בהנהגה של משה רבינו ואהרן הכהן. עיון מעמיק בטענותיו מגלה לנו מה באמת הציק לו ואיפה הוא טעה. מכאן נלמד מהי הדרך הנכונה בעבודת השם, בדרכו של משה. **שיעור בלקוטי שיחות**

12

המאמר "ואתה תצווה" מעורר מחשבות ושאלות קיומיות אצל כל יהודי בן דורנו: מדוע יהודים נלחמו על יהדותם בתנאים לא-תנאים בדור הקודם, וברגע שהגיעו אל החופש והדרור הרפו מהמלחמה? כיצד אפשר להניע גם כיום יהודים להתמסרות עמוקה למען חיי תורה ויהדות? והצד השני של אותה מטבע: לאיזו גאולה עלינו לצפות בימים של שפע חומרי ורוחני? האם אפשר בכלל צפות לאותה רמה של ציפייה ותפילה לביאת המשיח, כמו של יהודים הנאנקים תחת עול הגלות? ומדוע באמת אנחנו זקוקים למשיח? **אור וחיות**

עת לדעת – 11 • לוח חב"ד – 16 • שניים מקרא
ואחד תרגום – 20 • זמנים ושיעורי השבוע – 32

השבוע יחול יום ג' תמוז, יום ההילולא של הרבי.

קשה לחשוב על כך שעברו מאז שלושים שנה, אך לצד זאת אנו יודעים שהרבי הטיל עלינו משימת חיים שהיא חובתנו. כל אחד ואחת לפי יכולותיו ובהתאם למקום שאליו הביאה אותו ההשגחה העליונה צריך לעסוק בשליחות הקדושה של הפצת התורה, היהדות והחסידות וקירוב כל יהודי לאבינו שבשמים – וזוהי הנחת הגדולה ביותר שאנו יכולים לגרום.

במדור "אור וחיות" השבוע הבאנו את המאמר "ואתה תצווה", אותו נהוג ללמוד בג' תמוז. נציין רק כי לא הבאנו כאן את המאמר במלואו, וכמובן כדאי שכל אחד ילמד בעצמו את המאמר המלא כפי שהוא.

כאן בגיליון אנו משתדלים לחזק את ההתקשרות לרבי, בלימוד תורתו ובעידוד המחויבות והעשייה בכל תחומי השליחות. זוהי ההזדמנות לקרוא למי שקוראים ולומדים בעצמם, לשתף ולחלוק את הדברים עם יהודים נוספים ולחבר גם אותם אל המאור.

ונסיים בדבריו המפורסמים של הרבי במכתב מהתקופה שלאחר הסתלקות הרבי הקודם: "מה שמקשה: הלא אי אפשר עתה לשאול את [חמי הרבי] כשיש ספק בהנהגה – אם יעמוד חזק בהתקשרותו אליו, מבלי ישים לב לפיתויי היצר, וישלח השאלה על ציון [חמי הרבי] – הרבי ימצא את הדרך לענות לו".

צעירי אגודת חב"ד
כל הלכ לכל אחד

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרנוב
עורך: שלום בלוי

מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד

ISSN 7474-0793 • 6084000 גיליון 1557

לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com

התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות ל"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו" מליובאוויטש
צוקללה"ה נבג"מ ז"ע

"לקדוש ברוך הוא לא חסרים מלאכים, ובכל זאת בחר בך בתור שליח!"

(מהתוועדות שמחת תורה תשכ"ט – תורת מנחם, כרך נד, עמוד 185)

לכאורה, יכולים לשאול: מהו הצורך לשלוח שלוחים למקום רחוק? הרי אפשר לפעול בכל מקום מרחוק!

במקום לנסוע פיזית למקום השליחות, הוא יכול לשלוח שיעור תורה בכתב ליהודי, והלה יחזור ויכתוב לו את שאלותיו והוא ייתן לו הוראות. למה לו לבלבל ולטלטל את עצמו בגופו ובנשמته, ולבזבז זמן וכסף כדי לנסוע לשם, בזמן שיכול לפעול על ידי שליחת מכתב ידידות, משלוח ספרי חינוך כשרים וכן הלאה?

אלא שכאשר מציעים לאדם עסקה שבה יוכל להרוויח הון עצום, לא ישיב שידברו על זה עם מישהו אחר, או שידברו איתו מחר, או שימסרו לו בכתב את מה שרוצים לדבר איתו. מיד כשישמע שזה דבר שיש בו רווח גדול ביותר, זה נעשה יקר בעיניו וגורם לו לעסוק בזה בעצמו ובהקדם.

כך גם בנושא השליחות. כשהקדוש ברוך הוא נותן הזדמנות לעשות 'עסקה' שתגרום לכך שגם השליח ירוויח ממנה, בוודאי שצריך לנצל הזדמנות זו.

האמת היא שהוא לא עושה טובה בכך שנוסע לשליחות, אלא להיפך: **עושים לו טובה** - שבמקום דאגות הפרנסה שיהיו לו כאן, ללא מנוחה ביום ובלילה, נותנים לו אפשרות לנסוע לשליחות ואז לא יהיה זקוק לכל זה!

וממילא מובן שאין מקום לצאת ידי חובה במשלוח מכתבים, או להתרשם מדברי הקרובים שמדברים על ליבו לא לנסוע לשליחות. וכמו כן אין מקום לטענה שייסע רק בתנאי שיתנו לו כרטיס חזרה ברכבת או במטוס, כדי שיוכל לחזור מיד כשמסיים את פעולתו שם לאחר זמן קצר.

ובכל אופן, צריך לדעת שכל הקשיים אינם נחשבים לעומת הזכות לבוא ליהודי, לדפוק על דלתו, בדרכי נועם ודרכי שלום, ולספר שיש לו שליחות מיוחדת עבורו ממלכו של עולם, שהיא לעזור לו לחפור ולהגיע ל"מים חיים" של התורה שבקרב.

חשוב על כך:

הקדוש ברוך הוא צריך לדאוג למיליארדי בני אדם, ובכל זאת הוא חושב על יהודי אחד שחי בדרום אפריקה, בדרום אמריקה או בפניה נידחת באסיה, ושולח שליח מיוחד להביא אליו לשם את הדבר הכי יקר שיש לו, והוא התורה!

לקדוש ברוך הוא לא חסרים מלאכים שיוכלו לעופף בכנפיהם, ללא צורך ב"כרטיס טיסה"... ובכל זאת, בחר הקדוש ברוך הוא בחור או אברך מסוים עם משפחתו בתור שליח להביא את דבר השם למקום מסוים, בהבטחה שיצליח!

קבל אפוא את השליחות, ובוודאי תצליח לקיים את הצייווי "העמידו תלמידים הרבה" - וזאת על ידי שכל אחד מהתלמידים יהיה בעצמו משפיע ועמיד עוד תלמידים, וגם הם יקראו התלמידים שלך.

ותתברך במידתו של הקדוש ברוך הוא, לראות בנים ובנות נשואות לתלמידי חכמים, עוסקים בתורה ומצוות, ומתוך הרחבה - כך שבמקום השליחות תהיה לך גם "דירה נאה" ו"כלים נאים" כרצונך.

ויהי רצון שתתעוררו ותיסעו לשליחות, ובכל מקום שתבואו תהיה לכם מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, להביא לשם את דבר השם בהצלחה רבה ביותר, והקדוש ברוך הוא יאמר עליכם: "ראו גידולים שגידלנו".

וכפי שסיים הרבי, שהוא יצא עם המחונכים - שהם כל אלו שקיבלו את השליחות בעבר, מקבלים את השליחות עכשיו, ויקבלו את השליחות בעתיד - לקראת משיח צדקנו, בקרוב ממש.

שלוש טענות

בפרשת השבוע אנו קוראים על התקוממות שפרצה בעם ישראל נגד הנהגתו של משה רבינו. מנהיג המרד הוא קורח, בן דודו של משה. וכך נאמר בפרשה¹:

וַיִּקַּח קֹרַח בֶּן יִצְחָר בֶּן קֵהֶת בֶּן לֵוִי, וְדָתָן וָאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב וְאֵין בֶּן פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן. וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִים נִשְׂאִי עֲדָה קְרָאִי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי שֵׁם. וַיִּקְהָלוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן, וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם: רֹב לָכֶם, כִּי כָל הָעֵדָה בְּלֶם קְדָשִׁים וּבְתוֹכָם ה', וּמִדּוּעַ תִּתְּנָשְׂאוּ עַל קְהֹל ה'?

הטענה המרכזית של קורח וחבריו היא: "מה הצורך במעמד מיוחד ומקודש של כוהנים, אם כולם קדושים?".

במחשבה ראשונית, אנחנו עשויים למצוא את עצמנו מזדהים עם קורח. הוא נראה כלוחם למען השוויון וקורא תיגר על החלוקה המעמדית בעם ישראל. אבל כמו תמיד, המדרשים מגלים לנו את מאחורי הקלעים ומספרים לנו את מה שלא כתוב במפורש בפסוקים. המדרש² מספר על שתי טענות נוספות שהציג קורח בפני משה רבינו:

קִפְץ קֹרַח וַאֲמַר לְמֹשֶׁה: "טְלִית שְׂבָלָה תְּכַלֵּת, מָהוּ שְׁתָּהָא פְטוּרָה מִן הַצִּיצִית?".
אָמַר לוֹ [מֹשֶׁה]: "חֲיִיבַת בְּצִיצִית".
אָמַר לוֹ קֹרַח: "טְלִית שְׂבָלָה תְּכַלֵּת אֵין פּוֹטְרַת עֲצָמָה, אַרְבַּעָה חוּטִין פּוֹטְרוֹת אוֹתָהּ?".
"בֵּית מִלָּא סְפָרִים, מָהוּ שִׁיחָה פְטוּר מִן הַמְּזוּזָה?".
אָמַר לוֹ: "חֵיב בַּמְּזוּזָה".
אָמַר לוֹ: "כָּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ מֵאֲתָיִים וְשִׁבְעִים וְחֲמִשׁ פְּרָשִׁיּוֹת אֵינָה פּוֹטְרַת אֶת הַבֵּית, פְּרָשָׁה אַחַת שֶׁבַּמְּזוּזָה פּוֹטְרַת אֶת הַבֵּית?".
אָמַר לוֹ [קֹרַח לְמֹשֶׁה]: "דְּבָרִים אֵלּוּ לֹא נִצְטְוִית עֲלֵיהֶן, וּמִלְכָּךְ אַתָּה בּוֹדֵאֵן!".

חוץ מהטענות על מעמד הכהונה, קורח שואל את משה שתי שאלות: השאלה הראשונה - טלית שצבועה כולה בתכלת, מה הטעם לקשור בקצוות שלה חוט אחד של תכלת בציצית? השאלה השנייה - בית שמלא בספרי תורה עם כל פרשיות התורה, מה הטעם לקבוע בפתח שלו מזוזה, שיש בה רק שתי פרשיות קצרות מתוך התורה?

1. במדבר, טז, א-ג.

2. במדבר רבה פי"ח, ג.

3. ראה בגוף השיחה בהערה 5 דיון האם קורח טען שבטלית כזו אין צורך בחוט תכלת, או שאין צורך בחוטי ציצית בכלל.

שיטת בלקוטי שיחור

שיטת קורח

קורח מורד בהנהגה של משה רבינו ואהרן הכהן.

עיון מעמיק בטענותיו מגלה לנו מה באמת הציק לו ואיפה הוא טעה. מכאן נלמד מהי הדרך הנכונה בעבודת השם, בדרכו של משה.

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק ח, שיחה ראשונה לפרשת קורח

התשובה של משה דומה בכל המקרים. משה נאמן להוראות של השם, והוא עונה לקורח פחות או יותר כך: יש כוהנים, ציצית היא חובה בכל בגד ומזוזה היא חובה בכל בית.

מה קורח רוצה בטענות המתריסות האלה? המפרשים⁴ מסבירים ששתי הטענות ההלכתיות שלו הן רק אמצעי להמחיש את הטענה המרכזית שלו, ולהראות שמעמד הכוהנים הוא אבסורד. כשם שבבית המלא בספרי תורה אין צורך במזוזה, שהיא רק 'טעימה' מתוך פרשיות התורה; וכשם שאין צורך בציצית עם חוט אחד של תכלת, כשהטלית כולה צבועה בתכלת - בדיוק כך אין צורך בכוהנים, שייחשבו מקודשים משאר האנשים, כשעם ישראל כולו קדוש.

אך הרבי מראה שכל אחת משלוש הטענות של קורח נוגעת בנקודה אחרת ויש לה משמעות משלה, אם כי לשלושתן יש יסוד משותף ובסיסי.

הטלית והתכלת

הטלית המוכרת לנו היא בגד שמיצר במיוחד עבור קיום מצוות ציצית (טלית גדול לתפילה, וטלית קטן לכל היום). אך בשפת חז"ל טלית היא בגד עיטוף, שהיה נפוץ כפריט לבוש וחייבים לקשור בו ציצית.

בסוף פרשת השבוע שעבר⁵ קראנו על המצווה לקשור ארבעה חוטים בכל אחת מהפינות של הטלית, ולצבוע אחד מהם בצבע תכלת - שהוא נזול שמופק מזן מסוים של חילזון ימי. מדובר בבעל חיים נדיר ובתהליך הפקת צבע טבעי מורכב ויקר, מה שהופך את התכלת לצבע יוקרתי.

טענתו של קורח היא כזו: איזה ערך מוסף יש לפתיל תכלת אחד, כאשר הטלית כולה צבועה בחומר הזה?

מעניין לציין שעד סוף תקופת בית שני צבע התכלת המקורי היה נפוץ בארץ ישראל, אך בשנים שלאחר מכן הגבילו השלטונות בארץ את השימוש בתכלת ואסרו ייצור עצמאי של הצבע. בנוסף, מלחמות וכיבושים לאורך קו החוף של הים התיכון הרסו את מפעלי ייצור הצבע שהיו

ממוקמים לאורך חופי הארץ, ובמקביל פותחו צבעים חדשים, זולים וקלים יותר להפקה. כך עם הזמן צבע התכלת המקורי נעלם, וכך כבר לפני כאלפיים וחמש מאות שנה למעשה חדלו לקיים את מצוות התכלת בציצית.

לפני כמאתיים שנה נעשו ניסיונות שונים על ידי חוקרים לזהות את אותו חילזון נדיר ולשחזר את צבע התכלת האבוד, ובעקבות כך נוצר פולמוס הלכתי שנמשך עד היום.

יש רבנים שסבורים שהתכלת אותה ושוחזרה ומצווה להחזיר אותה לציצית, וכך אכן נוהגים בכמה קהילות חסידיות כמו רדזין וברסלב. אך רוב הרבנים סבורים שאין ראיות מספיקות לכך שזהו אכן צבע התכלת המקורי, ולכן אין לחדש את המצווה. בנוסף לכך, לפי המסורת בקבלה - כך כותב האריז"ל⁶ - מצוות התכלת תתחדש רק בביאת המשיח⁷.

תוכנית השלום של משה

כדי להבין מה רוצה קורח ומה באמת הפריע לו, נבין קודם מהי דרכו של משה רבינו שנגדה קורח מתקומם.

ובכן, משה רבינו הוא הרב, הוא זה שמסר לנו את התורה. לכן, נקרא את המדרש⁸ שמתאר מה קרה במתן תורה, וכך נבין טוב יותר מהי דרכו של משה:

משל למה הדבר דומה? למלך שגזר ואמר "בני רומי לא ירדו לסוריא, ובני סוריא לא יעלו לרומי". כך, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם גזר ואמר: "השמים שמים לה, והארץ נתן לבני אדם". כשבקש לתן התורה, בטל גזרה ראשונה, ואמר: "התחתונים יעלו לעליונים, והעליונים ירדו לתחתונים".

המשל הזה רלבנטי עבורנו, כי הוא משליך על כל היחס שלנו לעבודת השם. התיאור כאן על הניגוד והחיבור בין "עליונים" ו"תחתונים"

6. שער הכוונות דרושי ציצית דרוש ד.

7. ראה אגרות קודש הרבי הרש"ב חלק א אגרת קנח.

8. שמונת רבה, יב, ג.

4. גור אריה על רש"י על הפסוק. וראה גם בחיי ושי"ך על הפסוק.

5. במדבר, טו, לו ואילך.

באמצעותם. דווקא על ידי העבודה בענייני הרשות, כאשר "כל מעשיך" הינם "לשם שמים", ו"בכל דרכיך" (דרכיו של האדם) מתקיים "דעהו", פעולת הבירור והזיכוכ מגעת עד לעניינים התחתונים ביותר.

התורה דורשת לא להתנתק מהחומריות ומהחיים, אלא לעבוד את השם **מתוך** החיים הגשמיים. אדרבה, רוב המצוות עוסקות בחפצים גשמיים ובפעולות מעשיות. הן מדריכות איך לאכול, איך לנהל זוגיות, איך להתלבש ואיך להתנהג בעבודה או באינטראקציה בינאישית בזמנים הפנויים. כי הרעיון הוא להביא את הקדושה ואת אור התורה והמצוות אל תוך העולם.

היסוד השני:

מצד שני, צריכים ה"תחתונים" להיות מחוברים ל"עליונים".

בעת קיום המצווה, על האדם לשים ליבו ולהקפיד לעשות את הדברים כפי פרטי הדינים שלמד לפני כן בתורה. כי אם לא ישגיח שהעשייה תהיה כנדרש על פי התורה, יתכן ש'המצווה' תתקיים באופן שהוא דווקא היפך המצווה.

ובפרט בנוגע לעיסוק בענייני הרשות, אשר מוכרח להיות באופן שאינו מפריע לשיעוריו הקבועים בלימוד התורה, על פי המבואר בהלכות תלמוד תורה.

יהודי לא יכול להיות עסוק רק בעבודת השם בתוך חומריות העולם. הוא חייב 'מצפן' ומורה דרך שיכוון אותו כיצד להתנהל בחייו היומיומיים. הדבר נכון גם ברמה הבסיסית של ההתנהלות, שלא נתונה לשיקול דעתו של האדם אלא מוכרחת להיות צמודה לכל כללי ההלכה. אך לא פחות מזה, אנו זקוקים למצפן ערכי שייתן לנו את החוסן לרדת לעולם המעשה ולהיות מסוגלים להכניס בו את הקדושה.

ה'מצפן' הזה מושג כשיוצרים חלונות של

הוא משהו שאנחנו חווים כל הזמן. זה המתח בין הרצון להתעלות ולדבוק בערכים רוחניים מוחלטים וקדושים, לבין כוח המשיכה החזק שיש למרוץ החיים ולמתנות הגשמיים.

המדרש כאן מלמד אותנו משהו חדש: אנחנו נוטים לחשוב על זה כעל שני עולמות שצריך לאזן ביניהם. אבל לא זה העניין. הנקודה היא לחבר ביניהם, להטמיע את ערכי התורה הקדושה בתוך החיים עצמם - ובשביל זה השם נתן לנו את התורה. זה מה שמה רבינו ייצג: את השאיפה והמשימה לקדש את הגשמיות.

איך עושים את הבלתי אפשרי, ומצליחים לחבר בין הנשגב והקדוש לבין היומיום החומרי? התורה לא באה להפוך אותנו למלאכים, ומצד שני היא גם לא רוצה שנהיה 'אנטי' לגשמיות ונסתגף. להיפך, שליחות חיינו היא להיות בני אדם שאוכלים, שותים וישנים, מקימים משפחה ועובדים קשה כדי להביא לחם הביתה, ועם זאת, בתוך החיים הללו עובדים את השם ומנהלים חיים של קדושה. לאכול ולשתות רק כשר למהדרין, לבנות זוגיות סביב ערכים, לעסוק בפרנסה ביושר ובנאמנות ולתת מהכסף שלנו לצדקה, ולגדל ילדים שמחים ובריאים שהולכים בדרך המסורת.

הדברים מורכבים, והם ממלאים משימת חיים שלמה. אבל יש לנו תוכנית, שאפשר להציג אותה כ**תוכנית שלוש היסודות** - שאם נלך לפיה נוכל לבצע את המשימה. כעת נקרא את הדברים בלשונו של הרבי.

היסוד הראשון:

מצד אחד, נדרשת עבודה דווקא בתחתונים, עד אשר "המעשה הוא העיקר". וכמבואר בהרחבה בספר התניא^א, שעיקר פעולת ה"דירה בתחתונים" הוא לא כל כך על ידי לימוד התורה במחשבה ודיבור, אלא על ידי קיום המצוות במעשה.

וכך גם בכוח המעשה עצמו, יש מעלה בבירור ענייני הרשות ובעשיית מצווה

(שלכן מקשה שם (מט, א) ממ"ש רז"ל ש"ת כנגד כולם. וראה שם פל"ה (מד, סע"ב ואילך) שהשראת השכינה על הגוף ונה"ב הוא דווקא ע"י קיום המצוות מעשיות).

ג. אבות פ"ב מי"ב. משלי ג, ו. טושו"ע או"ח סרל"א. וראה לקו"ש [המתורגם] ח"ו ע' 197 הערה 52.

א. ראה אבות פ"א מי"ז: לא המדרש עיקר אלא המעשה.

ב. ראה שם רפ"ז ש"תכלית השלימות הזה" (וקאי א"דירה בתחתונים" דרפ"ז) תלוי בעשיית המצוות "וגם במצוות תלמוד תורה... דעקימת שפתיו הוי מעשה כי א"א לנפש האלקית לבטא בשפתים... כי אם ע"י נפש החיונית הבהמית". שמונה מובן, שהדירה בתחתונים נעשה בעיקר ע"י עשיית המצוות

בהרמוניה של רוחניות וקדושה עם שתי רגליים בעולם.

מה הפריע לקורח?

לאחר שהבנו את הדרך של משה, אנו יכולים לשוב לטענותיו של קורח.
המדרש⁹ מספר כך:

אָמַר רַבֵּה בַּר בַּר כָּנָא:
זִמְנָא קָדָא הוּא אָזִילָא בְּאַרְחָא, וְאָמַר לִי הָהוּא
מִיֵּינָא: "הָא וְאֲחָיו לָךְ בִּי בְּלוּעֵי דְקֶרַח" [פֶּעַם
הַלַּכְתִּי בְּדֶרֶךְ, וּפְגַשְׁתִּי סוּחַר עֶרְבִי, וְאָמַר לִי: "בֹּא
וְאַרְאֶה לָךְ אֶת הַמָּקוֹם בּוֹ נִבְלָעוּ קֶרַח וְעֵדְרָתוֹ"].
אָמַר לִי: "אַצִּית, מָאִי שְׁמַעְתָּ?" [הִקְשַׁב, מַה אַתָּה
שׁוֹמֵעַ?].
שְׁמַעִי דְּהוּי קְאָמְרִי [שְׁמַעְתִּי אֶת קֶרַח וְאַנְשֵׁי
אוֹמְרִים]: "מִשָּׁה אֲמַת וְתוֹרָתוֹ אֲמַת!".

רבה מתאר חוויה רוחנית, בה מנחה אותו דמות מסתורית למקום שבו נבלעו קורח ועדתו באדמה. כשהם מגיעים למקום, מורה אותו ערבי לרבה להאזין לקולות שנשמעים. רבה מקשיב, ושומע את קולם של קורח ואנשיו בוקע ממקום קברם במעמקי האדמה. הם צועקים: "משה אמת ותורתו אמת!"

ההודאה בטעות של קורח ועדתו מלמדת אותנו על מה בכלל הייתה המריבה: לא מעמד של הכוהנים, לא המזוזה וגם לא הציצית. לא זה מה שהפריע לו, הוא התנגד לדרך הכללית של משה.

נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

זהו הטעם הפנימי לכך שמחלוקת קורח על כהונת אהרן הביאה אותו לידי מחלוקת כנגד משה -

כמובא לעיל מהמדרש, שמתוך שאלתו אודות "טלית שכולה תכלת" ו"בית מלא ספרים" בכוונה לחלוק על כהונת אהרן, באה אמירתו למשה "דברים אלו לא נצטוו עליהן ומלבד אתה בודאן".

מאחר שמחלוקתו בפועל נגד כהונת אהרן

התעלות. מה שלא יהיה, צריך לקבוע עיתים לתורה, להשתתף בהתוועדות חסידית ולהשקיע בתפילה. כשאדם משקיע ב'עולמות העליונים' שלו, הוא בונה לעצמו את המצפן הנכון ששומר עליו לא לאבד את הדרך כשהוא יורד לעבוד את השם ב'עולמות התחתונים' שבהם הוא עוסק. אך גם זה לא מספיק - וצריך את היסוד השלישי:

אין די בכך שה'תחתונים' מונהגים בידי ה'עליונים', אלא נדרש מן ה'תחתונים' להיות במצב של צימאון להתרומם ולעלות "לעליונים".

הן אמת ש'המעשה הוא העיקר', אך בעל העסק צריך לדעת שהוא נמצא למטה, וממילא עליו לרצות לעלות. ורצון זה צריך להיות בתוקף גדול, עד שלעת מן העיתים יבוא הדבר בפועל, שיתנתק מעסקיו ויתנהג כיושב אהל¹⁰.

החלק הרוחני של החיים צריך לרחף בתודעה כל הזמן. הוא לא רק הכוח שעליו לא מוותרים, הוא גם השאיפה שאליה חולמים לחזור כל הזמן. כשהיודי עובד את השם בעבודה או בטיול משפחתי, באכילה ושתיה, הוא צריך לחוש ש'זה לא זה', שבאופן אידיאלי הוא היה מעדיף להתנתק מהכול ולהקדיש את חייו רק לקדושה.

השאיפה הזו צריכה להתבטא גם במעשים. מי שיש לו עסק צריך מדי פעם 'להתנתק' ולשקוע בלימוד התורה כמו אברך כולל או בחור ישיבה, ללמוד נטו בשביל ללמוד.

נסכם בקצרה את שלושת היסודות: **העולם** - יהודי צריך לעסוק גם בגשמיות ובחומריות, ודווקא שם נמצאת התכלית, המשימה של החדרת הקדושה לעולם. **המצפן** - יהודי צריך לבנות לעצמו עולם תוכן עשיר שישמש לו מצפן ומדריך רוחני שיסייע לו אחר כך כשהוא עסוק בחומריות. **השאיפה** - גם בזמן שאדם מטפל בחלקים החומריים, הוא צריך לחוש שאיפה ותשוקה להתעלות בחזרה, וגם לממש אותה, לפחות מדי פעם.

זו הדרך של משה רבינו, שמורכבת משלושת החלקים. רק מי שפועל כך יוכל לעבוד את השם

ד. כהוראת חז"ל "הוי ממעט בעסק ועסוק בתורה".

9. תנחומא כאן, יא. בבא בתרא, עד, א.

ונוגעות בחלק האגואיסטי של האדם.

במקרה של קורח, המחלוקת נבעה מחוסר המסוגלות שלו לקבל את מנהיגותו של משה, ובמשמעות העמוקה של הדברים: לקבל את דרך החיים של הטמעת הקדושה בחיי היומיום. זה לא התאים לו.

כדי לפתור ריב או בעיה בין אנשים, צריך קודם לקלף את השכבות החיצוניות של המריבה ולחפש מה באמת 'קואב להם' - זה המפתח לפתרון.

לא להיות יהודי בלב!

נתחיל בטענת "בית מלא ספרים"¹⁰, ובמילים של קורח: "כָּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ מֵאֲתָיִם וְשִׁבְעִים וְחֲמֵשׁ פְּרָשִׁיּוֹת אֵינָהּ פּוֹטֶרֶת אֶת הַבֵּית, פְּרָשָׁה אַחַת שֶׁבְּמִזְוָה פּוֹטֶרֶת אֶת הַבֵּית?!".

נקרא את הסבר הטענה בלשונו של הרבי:

העיקר הוא עבודה פנימית.

ואם כך, "בית מלא ספרים" - כאשר האדם מלא בתורה - בוודאי שיהיה די בכך.

לשם מה נחוצה אז "מזווה", קיום המצוות?

ספרי התורה מסמלים את עולם ההגות והטקסטים היהודיים, החשיבה והרגש של המסורת שלנו. במילים אחרות: אלו הערכים הנעלים שאנו שואפים לחיות לפיהם (בחסידות זה נקרא "המחשבה והדיבור"). ואילו המזווה היא מצווה מעשית, היא מייצגת את החיבור הגשמי של המצוות לקירות הבית הפיזי.

על כך קורח שואל את משה: למה יש צורך במעשים פיזיים? יהודי שמלא ברגש של אהבה להשם ומחובר למסורת ברמה הרגשית, למה בכלל צריך לעשות מעשים גשמיים כמו להניח תפילין או להדליק נרות שבת? לא מספיק להיות 'יהודי בלב'?

התשובה של משה חד משמעית: גם בית מלא

נבעה מכך שבפנימיותו הייתה בו התנגדות למשה, על כן מחלוקתו על אהרן - שהיא ה"מסובב" ממחלוקתו הפנימית על משה - הביאה אף את ה"סיבה" לידי גילוי.

בתחילה קורח 'מסתתר' מאחורי הטענות השונות, וככל שנמשך הפולמוס מתגלה הנקודה העמוקה שממנה נובעות כל הטענות: הוא מתנגד לעצם הגישה של משה רבינו. הוא לא מקבל את השיטה שאומרת שהמשימה שלנו היא להטמיע את הקדושה בתוך העולם הזה.

זו הליבה של המחלוקת, ואת ההתנגדות הזו הוא מנמק בשלוש טענות שונות - למה כוהנים, למה ציציית, למה מזווה - שכל אחת מהן נוגעת ביסוד אחר של השיטה שהכרנו קודם:

גם מחלוקותיהם של קורח ועדתו על הציציית והמזווה אינן פרט צדדי,

ההוכחה של עניין אחר - שכשם שבית מלא ספרים וטלית שכולה תכלת אינם זקוקים למזווה ולחוט של תכלת, כך גם ישראל, אשר "כולם קדושים", אינם זקוקים לקדושת אהרן,

אלא הן קשורות לאותו עניין - כלומר, מחלוקתם על משה ותורתו מביאה למעשה לידי מחלוקותיהם על אהרן, על ציציית ועל מזווה.

לכן חשוב שננתח כל טענה מהטענות של קורח ונבין למה היא שגויה, כי אנחנו בעצמנו לפעמים נופלים באותן טעויות.

ההסבר של הרבי, לפיו לקורח הייתה בעיה פנימית שהציקה לו והוא 'החביא' אותה מאחורי טענות שונות, מתאים לרבים מהסכסוכים שאנו מכירים.

אם נשמע את טענות הצדדים, אנחנו עשויים לחשוב שיש כאן ויכוח ענייני - למי שייכת החניה, איפה למקם את המחשב או מי אמור לשלם על הנזק בחדר המדרגות.

אבל האמת היא שכמעט מאחורי כל ויכוח נמצאת נקודה עמוקה יותר, שאותה הצדדים מסתירים. אם נקלף את השכבות נגלה כמעט תמיד שהסיבות האמיתיות לחילוקי הדעות הן כמעט תמיד אישיות

10. בגוף השיחה מסביר הרבי גם את סדר טענותיו של קורח - מהטענות ה'עדינה' לטעות הגסה. להקלת הסברת הדברים הצגנו את הביאור בסדר הפוך - מהקל אל הכבד, מהטעות הפשוטה לטעות העדינה.

איך בדיוק לשמור שבת, מה מותר ומה אסור בכשרות - כל זה לא שייך ביחס ליהודי כזה.

בקבלה, שני הצדדים האלה נקראים "מקיף" ו"פנימי", כאשר הטלית מסמלת את ה"מקיף" והציצית מייצגת את ה"פנימי": החיבור הטבעי למסורת הוא משהו יותר אמורפי ופחות מחייב, ואילו הלימוד העיוני והשיטתי מחייב אורח חיים שנוגע בכל הפרטים.

אך גם על טענה זו משיב משה: אכן, פשטות ותמימות זה לא מספיק. ליהודי כזה חסר ה'מצפן' של 'העולמות העליונים'. התורה דורשת חיבור - שיהודי יהיה מלא ברעיונות העמוקים של התורה והם ינחו אותו בכל פסיעה בחיים. חייבים מטען רוחני עמוק ועשיר, שימלא את החיים ואת המצוות בתפיסת עולם וברוח יהודית.

למה לשאוף להתעלות?

ומכאן לטענת המרכזית והעיקרית של קורח: "כָּל הַעֲדָה כָּלָם קְדוֹשִׁים, וּבְתוֹכָם ה', וּמִדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל קֹהֶל ה'?" נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

הכוהן הינו מובדל מענייני העולם הזה ועסוק בדברי קודש בלבד. ובייחוד כוהן כאהרן, כוהן גדול, אשר "מן המקדש לא יצא".

ומאחר שכל אחד מישראל צריך לעסוק בכל סוגי העבודות, נדרש מכל איש ישראל, אף הפשוט ביותר, שלעת מן העיתים יתנתק מענייני העולם ויהיה בדוגמת הכוהן, ואף למעלה מזה - בדוגמת כוהן גדול.

ועל כך טען קורח: מאחר ש"כל העדה כולם (ואף אלו שמעשיהם בענייני עסקים לשם שמיים, הינם) קדושים", אם כן, "מדוע תתנשאו" - למה יש חובה על "כל העדה" להתרומם ולעלות למעלה, בשעה שהם עצמם נעלים כמו הכוהן הגדול?

ט. אמור כא, יב.

י. ראה בכ"ז גם לקו"ש ח"ד פ' קרח. ושם, שזהו הטעם לזה שמחלוקת קרח היתה אחר מעשה המרגלים דוקא (סדר עולם רבא פ"ח - הובא ברשב"ם ותוס' ב"ב קיט, א) - כי מה שהמרגלים לא רצו להכנס לא"י הוא, לפי ש"לא רצו להשפיל א"ע למצות מעשיות". ועי' אמרו יהושע וכלב "טובה הארץ מאד מאד", שהמשכת אורא'ם הבל"ג, בחי' "מאד", הוא ע"י מעשה המצות דוקא (לקו"ת שלח לו, א ואילך. ונתבאר בארוכה בלקו"ש שם פ' שלח) - לכן לאחר שלילת דעת המרגלים דוקא טען קרח "מדוע תתנשאו".

ספרים חייב במזווה. לא מספיק להיות יהודי בלב - כי התורה מצווה אותנו לחבר את הקדושה אל החומר הפיזי עצמו. זה לא יכול לקרות בלי לקיים את המצוות ברמה המעשית.

'יהודי פשוט' זה לא מספיק

הטענה השנייה של קורח היא 'טלית שכולה תכלת', ובמילים שלו: קורח אומר: "טלית שְׂכָלָה תְּכַלֶּת אֵין פּוֹטְרֶת עֲצָמָה, אַרְבָּעָה חוּטִין פּוֹטְרוֹת אוֹתָהּ?".

נקרא את ההסבר בלשונו של הרבי:

"טלית" היא עניין ה"מקיף" הנמשך על ידי קיום המצוות, ו"ציצית" רומזת על המשכת הפנימיות הבאה על ידי לימוד התורה.

וזאת טען קורח:

אפילו נניח ש"טלית" (קיום המצוות) נזקקת בדרך כלל ל"ציצית" (לימוד התורה, כיוון שללא הלימוד לא ידע האדם כיצד לקיים את המצווה, וללא התעסקות בעבודה פנימית יהיה מעשה המצוות בהגשמה יתרה),

אך כשלפנינו "טלית שכולה תכלת", היינו כאשר קיום המצוות (הטלית) מלא וחדור כולו ב"תכלת", שמאיר במקיים המצוות אור הנשמה, על ידי אמונה פשוטה וקבלת עול - אזי, טען קורח, על הטלית להיות פטורה מציצית!

'טלית שכולה תכלת' מסמלת את היהודים הפשוטים והתמימים, שמקיימים מצוות מכוח המסורת, כי כך הם התחנכו. אלו יהודים שהקשר שלהם לקדוש ברוך הוא טבעי וחזק - כמו יהודי שקורא "שמע ישראל" בפשטות ובאהבה, יהודי שלא למד תורה אבל לעולם לא יעשן בשבת, צעיר לא דתי שמטייל בחו"ל אבל יקפיד לא לאכול פירות ים.

וכאן נשאלת השאלה: האם יהודי כזה צריך גם ללמוד תורה ברמה העיונית, ולהתחיל להתנהג לפי פרקטיקה הלכתית של פרטים מדוקדקים?

ו. לקו"ת ריש פרשתנו. דרמ"צ טז, א. ד"ה והי' לכם לציצית תש"ב. ועוד.

ז. ראה לקו"ת שלח מד, א-ב. מו, ג.

ח. ועפ"י מובן מה שאמר קרח שתהא פטורה מן הציצית (ולא רק מתכלת). ולהעיר גם מיר"ק (הובא באוה"ת ריש פרשתנו): דהוי מתלוצץ בציצית.

אדם שאין לו תשוקה ושאִיפָה להתרומם, בסופו של דבר ייפול. הוא לא יהיה 'דתי נורמלי', אלא רק 'נורמלי'. התשוקה להתעלות וההרגשה שדברים גשמיים הם לא הדבר האמיתי, שומרות עלינו שנישאר נאמנים ולא נתפתה למה שהעולם מציע לנו.

עבודה עם העולם, עם כל המעלות שלה, היא עבודה במקום חשוך רוחנית. כדי לוודא שהחושך הזה לא יתגבר עלינו, אנחנו צריכים, לפחות מדי פעם, להוציא את הראש מחוץ למים ולנשום אוויר צח: להתנתק מכל המכשירים ולהתעמק בפרק תנאי, לטוס לרבי לכמה ימים של התעלות, או לשבת בשבת להתוועדות חסידית ולהיסחף בניגונים וסיפורים חסידיים. בלי ההתנתקות וההתרוממות, החושך עלול לכבות אותנו.

רק אם ניצמד לדרכו של משה רבינו ולא נתפתה לטענותיו של קורח, נצלח את הדרך ונגשים את המשימה שהשם הטיל עלינו: לחבר 'עליונים' ו'תחתונים', לקדש את העולם.

במהלך מסע ציד, פגש המלך רועה צאן ופתח איתו בשיחה. המלך גילה שהרועה פיקח מאד, והציע לו להפוך להיות יועץ קרוב שלו. הרועה הסכים, ועם הזמן התקדם בסולם הפקידות עד שהפך להיות שר האוצר.

יום אחד לחש אחד השרים באוזני המלך שבקצה ביתו של שר האוצר יש חדר סגור שאיש לא מורשה להיכנס אליו, ומדי ערב, כשהשר שב לביתו, הוא מסתגר שם לדקות קצרות ואחר כך יוצא.

הדבר עורר את סקרנותו של המלך וגם את חשדותיו, והוא הורה לשר האוצר לפתוח בפניו את החדר הסודי.

החדר נפתח, והמלך ראה מולו: כיסא ועליו מקל רועים, תרמיל וחליל. וזהו.

הרועה הסביר למלך התמה: "מאותו יום בו נלקחתי מהיער, התמלאתי חשש שאסחף אחרי הכבוד והכסף ואשחית את מידותיי הטובות. לכן, בכל ערב אחרי העבודה אני נכנס לחדר, מתיישב על הכיסא, לוקח בידי את התרמיל והחליל ומזכיר לעצמי מאיפה באתי ואיפה הייתי היום אם לא המלך".

הטעות הזו היא העדינה ביותר. היא איננה טוענת שאפשר להסתפק רק ב'עולם רוחני', והיא גם לא טוענת שאפשר להסתפק רק בלהיות 'יהודי טוב' שהולך בדרך המסורת. אז מה כן? שלא צריך להיות מתח בין העולמות הללו.

גם אנחנו אומרים את זה לעצמנו לפעמים: אם השם ברא אותי כאדם שעליו לעבוד לפרנסתו, ואני אכן מקיים זאת כראוי על פי השולחן-ערוך, מה רע בזה? למה אני צריך לשאוף להתנתק ולשכוח מהעולם ולשבת ללמוד תורה, ולפעמים גם ליישם את השאיפה הזו? למה לא להיות 'דתי נורמלי' שחי בשלום עם המציאות החומרית בלי לנסות להרגיש משהו מעבר? אם גם הזוגיות שלי היא עבודת השם וגם העסק הוא עבודת השם, מה הצורך להתעלות משם ולשאוף למשהו אחר?

אם נעתיק את זה לזירת הכהונה, נשאל את אותה השאלה: למה הכוהן הגדול - ובמונחים שאנחנו מכירים: הרב, ראש הישיבה - נעלה יותר, אם גם עורך הדין או איש העסקים ממלאים את רצון השם?

הרבי מעניק כאן פרשנות חסידית לטענת קורח "מדוע תתנשא?"³³. בפשטות, הקריאה הזו מופנית למשה ואהרן עצמם, בהתרסה למה הם מתנשאים על שאר בני ישראל. הפרשנות החסידית אומרת שהן מופנות גם כלפי כל יהודי: "מדוע תתנשא?" - מדוע כל אחד מאיתנו צריך 'להתנשא', להתרומם מבחינה רוחנית, אם הוא מבצע את רצון השם בחיים היומיומיים שלו?

על כך עונה משה רבינו לקורח תשובה חריפה:

הנה על כך השיב משה³⁴, שמעלת עבודת אהרן כוהן גדול על עבודה זו היא כמעלת האור על החושך.

הן אמת שהוא ממלא את הכוונה - אבל הוא נמצא בחושך כפול ומכופל של גשמיית העולם, וממילא עליו "להתעלות" אל ה"בוקר" של אהרן כוהן גדול.

יא. ראה גם לקו"ש [המתורגם] ח"ד ע' 33. ועיי"ש בארוכה, שעפ"ז מתורצות כמה קשייות. ולהוסיף: שעפ"ז מתורגם גם הלשון (במדב"ר פי"ח, ד. רש"י כאן טו, ה) "להפוך את הבקר לערב" - דלכאורה, בטענתם "כי כל העדה כולם קדושים גו' ומדוע תתנשא?" רצו לומר, שגם הם יכולים להיות כמו אהרן - כה"ג, וא"כ הול"ל "להפוך את הערב לבקר" (או עכ"פ ב' הענינים, ככתנחומא כאן ג), ולמה אמרו "בקר לערב" -

כי בטענתם "כי כל העדה כולם קדושים וכתובם (דוקא) הוי", רצו להוכיח שעבודת הכהונה - ענין האור, "בקר" - היא שייכת ל"כל העדה" העוסקים בעניני עוה"ז חשך כפול ומכופל. היינו שה"בקר" (הי' טפל ו) יהפך ל"ערב".

עת לדעת

אירועים בדברי ימי חסידות חב"ד על-פי לוח השנה

מבוסס על הספר 'עת לדעת',
מאת השליח הרב אברהם שמואל בוקיעט ע"ה
מוקדש לעילוי נשמתו

השידוך של אדמו"ר הריי"צ והרבנית נחמה דינה, באזור הנופש באליווקא (מרחק של שעתיים נסיעה מליובאוויטש), שנמשכו שבעה ימים.

תרפ"ז

אדמו"ר הריי"צ השתחרר ממאסרו, בתנאי שיצא לגלות בקוסטרמה למשך שלוש שנים.

הרבי השתחרר לקראת השעה שתיים אחר הצהריים, וניתנה לו רשות ללכת לביתו, ולהתייצב בתחנת הרכבת בשעה שמונה בערב. בנסיעתו לקוסטרמה הצטרפו אליו בתו הרבנית חיה מושקא, חתנו הרב שמריהו גוראריה והחסיד ר' אליהו חיים אלטהויז. תחנת הרכבת היתה מלאה וצפופה בהמון רב של חסידים שבאו להיפרד מהרבי. הנסיעה ברכבת ארכה יממה שלמה.

תש"א

ההתוועדות הראשונה של אדמו"ר הריי"צ בה נכח הרבי לאחר בואו לארצות הברית. ההתוועדות נערכה בשבת קודש.

תשנ"ד

יום הגדול והקדוש - יום ההילולא של הרבי.

ד תמוז

תקע"ט

נפטרה הרבנית אסתר מרים, בתו של אדמו"ר האמצעי. נפטרה בחיי אביה, ונטמנה בליובאוויטש.

כט סיוון

תר"ח

נפטר הרב הקדוש רבי חיים אברהם, בנו השני של אדמו"ר הזקן, ונטמן בליובאוויטש.

ל סיוון

תש"א

תפילת שחרית הראשונה של החסידים בארצות הברית במחיצתו של הרבי. הרבי התפלל עם המניין ובירך ברכת הגומל.

ב תמוז

תש"א

ההתוועדות הראשונה של הרבי ב-770. ההתוועדות נערכה בערב שבת, ארבעה ימים אחרי שהרבי הגיע לארצות הברית.

ג תמוז

תרי"א

שריפת ענק פקדה את חצר רבותינו נשיאנו בליובאוויטש. בשריפה עלו באש בתיהם של אדמו"ר הצמח צדק ושל בניו.

תרנ"ו

החל רצף של התוועדויות שמחה לרגל

כתית למאור

השבוע חל ג' בתמוז, יום ההילולא של הרבי. קיימו וקיבלו החסידים על עצמם לעסוק בימים אלה בלימוד המאמר "ואתה תצווה", המאמר האחרון לעת עתה שזכינו שיצא מוגה מידי הרבי, בפורים קטן תשנ"ב.

את המאמר הזה ביקש הרבי לחלק בעצמו לכל חסיד, כולל נשים וילדים - בצירוף שני שטרות של דולר לצדקה, ופרוסת עוגת דבש. בתשובה לדו"ח מיוחד ששוגר לרבי, על המקומות בהם התקבל ונלמד המאמר, כתב הרבי: **ויהי רצון שיפעל הפעולה הרצויה, והזמן גרמא, וברי מזליה כו'. אזכיר על הציון.**

המאמר מעורר מחשבות ושאלות קיומיות אצל כל יהודי בן דורנו: מדוע יהודים נלחמו על יהדותם בתנאים לא-תנאים בדור הקודם, וברגע שהגיעו אל החופש והדרור הרפו מהמלחמה? כיצד אפשר להניע גם כיום יהודים להתמסרות עמוקה למען חיי תורה ויהדות?

והצד השני של אותה מטבע: לאיזו גאולה עלינו לצפות בימים של שפע חומרי ורוחני? האם אפשר בכלל לצפות לאותה רמה של ציפייה ותפילה לביאת המשיח, כמו של יהודים הנאנקים תחת עול הגלות? ומדוע באמת אנחנו זקוקים למשיח?

המאמר שלפנינו מבוסס על מאמר "וקיבל היהודים" שאמר הרבי הריי"צ בשנת תרפ"ז - וחשוב להבין את הרקע לאמירת המאמר ההוא:

זו הייתה תקופת השיא של הרדיפות נגד הדת מצד השלטון הקומוניסטי בברית המועצות. באותם ימים קשים ומרים, ניצב בעוז רוח הרבי הריי"צ ושלח את חסידיו להפיץ תורה ויהדות במסירות נפש כפשוטה. חסידים רבים נעצרו, הוגלו, עונו ואף נרצחו.

בפורים קטן שהה הרבי במוסקבה הבירה, במטרה לעורר את הקהל להגביר את הפעילות המחתרתית. החסידים, ובהם גם סטודנטים יהודים שהתקרבו ליהדות בידי שליחיו של הרבי, התכנסו בבית הכנסת, והרבי אמר בפניהם את המאמר - בו קרא בלהט לא להיכנע לגזירות השמד של השלטון ולשמור על החינוך היהודי במסירות נפש. בשעת מעשה נכחו במקום סוכני המשטר שהאזינו לכל הגה ורשמו הכול - וכעבור חודשים ספורים נעצר הרבי ונשפט, ורק בנס הומר עונשו לגירוש מתחומי ברית המועצות.

במאמר "ואתה תצווה" מנגיד הרבי בין המסרים הנוקבים של הרבי הריי"צ באותם ימים לבין המצב בדור הרווחה בו אנחנו נמצאים.

נציין רק כי המאמר גדול ורחב, וכל קטע בו צריך לימוד, הן ברמה העיונית והן ברמה המעשית. במסגרת זו לא נוכל לעסוק בכולו, ונלמד רק נקודות קצרות ממנו.

א. ואתה תצווה

משה רבינו מקשר ומחבר (ואתה תצווה) את בני ישראל עם אור אין סוף, ועל ידי כך נעשה יתרון והוספה במשה עצמו (וייקחו אליך).

"ואתה תצווה": משה רבינו מחבר את בני ישראל לקדוש ברוך הוא

וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ שְׁמֵן זֵית זָה כְּתִית לְמָאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד.
וּמִבְּאֵר כְּבוֹד קִדְשֵׁת מוֹרֵי וְחֵמִי אֲדָמוֹ"ר (בְּמֵאמְרוֹ הַיְדוּעַ, דְּבוּר הַמִּתְחִיל "וְיִקְבֹּל הַיְהוּדִים", שֶׁנֶּאֱמַר

בפזורים קטן תרפ"ז): דְּצוּוֹי (תְּצוּהָ) הוא צוֹתָא וְחִבּוּר.
וְזֵהוּ "וְאַתָּה תְּצוּהָ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" - שְׁמִשָּׁה הוּא מְקַשֵּׁר וּמַחְבֵּר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִם אוֹר אֵין סוּף.

ב. רעיא מהימנא

בני ישראל הם מאמינים בטבעם, אך האמונה עלולה להישאר ככוח מקיף. ומשה רבינו – וכך המנהיגים שבכל דור – מחדירים את האמונה בפנימיות.

בפרק שלפנינו מובאת דוגמה לכך ממרכזי היהודי, שחיצק את אמונתם של היהודים בדורו ועודד אותם להתחזק בלימוד התורה ובקיום המצוות עד כדי מסירות נפש.

בפרקים הבאים נראה בצורה מפורטת יותר מהיכן הגיעה מסירות הנפש הזו, וכמה עצום היה כוחה.

משה מחדיר את האמונה בפנימיות

ולבָּאָר זֶה, מְקַדִּים בְּהַמְאָמֵר שְׁמִשָּׁה רַבְּנֵי נִקְרָא רַעְיָא מְהִימְנָא [= רַעְיָה נֶאֱמָן].
דְּשִׁנֵּי פְרוּשִׁים בָּזֶה: שֶׁהוּא רַעְיָה נֶאֱמָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְשֶׁהוּא זֶן וּמְפָרְנֵס אֶת יִשְׂרָאֵל בְּעֵנֵן הָאֱמוּנָה.
דְּהָאֱמוּנָה שִׁישְׁנָה בְּיִשְׂרָאֵל מִצַּד עֲצָמָם, שִׁישְׂרָאֵל הֵם "מְאָמִינִים בְּנֵי מְאָמִינִים", אֲפֻשֵׁר שֶׁתְּהִיָּה בְּבַחֲיִנַת מְקִיף. וְזֶה שְׁמִשָּׁה רַעְיָה וּמְפָרְנֵס אֶת יִשְׂרָאֵל בְּעֵנֵן הָאֱמוּנָה הוּא שֶׁהָאֱמוּנָה תְּהִיָּה בְּפִנִּימִיּוּת.

בכל דור יש מנהיגים שמחזקים את האמונה

וּמְמַשִּׁיךְ בְּהַמְאָמֵר, דְּזֶה שְׁמִשָּׁה הוּא רַעְיָא מְהִימְנָא, הַכּוֹנֵה בָּזֶה הִיא גַם לְאַתְפְּשֻׁטָּא דְּמִשָּׁה [= הַתְּפֻשְׁטוּתוֹ שֶׁל מִשָּׁה] שֶׁבְּכָל דּוֹר. דְּרַאשֵׁי אֱלָפֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּכָל דּוֹר הֵם מְחַזְּקִים אֶת הָאֱמוּנָה דִּישְׂרָאֵל (שֶׁבְּדוֹרָם), שֶׁהָאֱמוּנָה שְׁלֵהֶם תְּהִיָּה בְּפִנִּימִיּוּת.

וּכְמוֹ מְרַדְּכִי, שֶׁהִיָּה הָאֲתַפְשֻׁטָּא דְּמִשָּׁה שֶׁבְּדוֹרוֹ, כְּמֵאמֵר רַז"ל שֶׁ"מְרַדְּכִי בְּדוֹרוֹ כְּמִשָּׁה בְּדוֹרוֹ". שְׁגַם בְּזִמְן גְּזֵרַת הָמָן, שֶׁלְמוּד הַתּוֹרָה וְקִיּוּם הַמִּצְוֹת אִזְ הִיָּה קָשׁוּר עִם מִסְרֹת נֶפֶשׁ, הִקְהִיל קְהֵלוֹת בְּרַבִּים לְחַזֵּק אֶת אֱמוּנָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּהִנֵּי וְלַעֲמֹד חֲזַק בְּלְמוּד הַתּוֹרָה וְקִיּוּם הַמִּצְוֹת.

ג. וקיבל היהודים

דווקא בזמן גזירת המן הושלמה קבלת התורה, שזו בעצם השלמת התהליך שהחל במתן תורה, משום שאז הייתה להם מסירות נפש על קיום התורה והמצוות – וכל זה נבע כתוצאה מפעולות של מרכזי היהודי (משה שבדורו), שעורר בהם את האמונה וגילה בהם את מסירות הנפש.

בפרק הבא נבין יותר לעומק מהיכן מגיע כוח חזק וטוטלי כזה של מסירות נפש עבור האמונה, התורה והמצוות.

בזמן גזירת המן הושלם תהליך קבלת התורה שהתחיל במתן תורה

מבואר בתחלת המאמר, דפרוש "וקבל היהודים את אשר החלו לעשות" הוא שקבלו מה שהחלו בהזמן דמתן תורה. דבמתן תורה היתה ההתחלה ("החלו לעשות"), ובימי אחשורוש (בזמן גזרת המן) היתה הקבלה, "וקבל היהודים".

זה תמוה: דווקא בתכלית השפלות קיבלו את התורה?

ומדיק בהמאמר, שלכאורה הוא דבר פלא, דבמתן תורה היו ישראל בתכלית העלוי, והיה אז אצלם גלוי אלקות בדרגא הכי נעלה. דנוסף לזה שגם קדם מתן תורה היו גלויים נעלים ביותר, הגלוי שהיה ביציאת מצרים ובפרט בקריעת ים סוף, הנה הגלוי שהיה בשעת מתן תורה היה גלוי נעלה עוד יותר. ובימי אחשוורוש היו ישראל בתכלית הירידה. דנוסף להעלם וההסתר שבכל גלות, שישנם כמה נסיונות בקיום התורה והמצוות, הנה אז (בזמן גזרת המן) היה ההעלם וההסתר עוד יותר. ואף על פי כן, בזמן מתן תורה, כשהיו ישראל בתכלית העלוי, היתה רק ההתחלה ("החלו לעשות"), ובזמן גזרת המן, כשהיו בתכלית השפלות, אז דווקא קבלו מה שהחלו במתן תורה.

ההסבר: בזמן גזירת המן קיום התורה והמצוות היה במסירות נפש

ומבאר בזה, דבזמן הגזרה, היה קיום התורה ומצוות שלהם במסירות נפש. דנוסף לזה שהיה להם מסרות נפש שלא לכפר, חס ושלום [כמבאר בתורה אור, שבאם היו ממירים דתם לא היו עושים להם כלום, כי הגזרה היתה רק על היהודים, ואף על פי כן לא עלתה על דעתם מחשבת חוץ חס ושלום], היה להם מסרות נפש גם על קיום התורה ומצוות, ועד שהקהילו קהלות ברבים ללמד תורה במסרות נפש. והתעוררות המסרות נפש שלהם היתה על ידי מרדכי היהודי, משה שבדורו. וזהו "וקבל היהודים את אשר החלו לעשות", דבמתן תורה היתה רק ההתחלה ובזמן גזרת המן היתה הקבלה, כי על ידי שהיה להם אז מסרות נפש בפעל על תורה ומצוות נתעלו (בענין זה) למדרגה נעלה יותר מכמו שהיו בזמן מתן תורה, ולכן אז דווקא היתה הקבלה, "וקבל היהודים".

ד. אמונה פשוטה

שני טעמים לזה שישראל מאמינים באמונה פשוטה: הנשמה שלמעלה רואה אלוקות, ושורש האמונה הוא בעצם הנשמה.

ההבדל ביניהם: האמונה מראית הנשמה היא במקוץ, ומצד האמונה בעצם הנשמה היא בפנימיות. ורק מצד האמונה בעצם הנשמה אין אפשרות לכפור ומוכרחים למסור את הנפש.

הסברים לאמונה: הנשמה שלמעלה רואה אלוקות; שורש האמונה בעצם הנשמה

ויש לבאר זה על פי הדדוע דזה שישאל מאמינים באלקות באמונה פשוטה ואין צריכים ראיות על זה הוא מצד שני טעמים:

לפי שמזליהו חזי [= מזלם רואה]. דהנשמה שלמעלה רואה אלקות, וזה פעל בהנשמה שבגוף האמונה באלקות.

ועוד באור, דשרש האמונה הוא מעצם הנשמה (שלמעלה ממזליה חזי). דזה שעצם הנשמה מקשרת באלקות היא התקשרות עצמית (שאין תלויה בסבה, גם לא בענין הראיה שלמעלה משכל).

האמונה מצד עצם הנשמה היא בפנימיות

ויש לומר, דמהחלוקים שבין שני הבאורים הוא:

דהאמונה בהנשמה המלבשת בגוף הבאה מראית הנשמה שלמעלה היא בבחינת מקיף. דכיון שהנשמה שלמעלה היא למעלה מהתלבשות, לכן פעלתה בהנשמה המלבשת בגוף היא בבחינת מקיף.

ובכדי שהאמונה תהיה בפנימיות, הוא על ידי גלוי ההתקשרות עצמית דעצם הנשמה. כי עצם הנשמה היא העצם של הנשמה המלבשת בהגוף, ולכן, האמונה דהנשמה המלבשת בהגוף שמצד עצם הנשמה היא בפנימיותה.

מסירות נפש באה מהאמונה שבעצם הנשמה

והענין הוא, דזה שהאמונה ד'ישראל היא באפן שהוא מוסר נפשו על זה, הוא (בעקר) בהאמונה שמצד עצם הנשמה:

דהאמונה מצד זה שהוא רואה, הגם שהיא בתקף גדול [כידוע דההתאמתות שמצד הראיה היא התאמתות גדלה ביותר], מפל מקום, כיון שהאמונה שלו היא מצד סבה (מצד זה שרואה) ואינה קשורה עם עצם מציאותו, אינו מכרח שימסר נפשו על זה.

וזה שהאמונה ד'ישראל היא באפן שהוא מוסר נפשו על זה, הוא מפני שהאמונה באלקות היא העצם שלו, ולכן אי אפשר כלל שיכפור חס ושלום.

ה. אינגאנצן צוטרייסלט

שני ענינים ב"כתית" מהגלות: הגזירות על קיום התורה והמצוות מעוררים את מסירות הנפש; אך גם בהרחבה בגשמיות וברוחניות – יהודי שבור ונדכא מעצם הגלות, משום שגילוי אלוקות והרצון לגילוי אלוקי מלא נוגע לעצם מציאותו.

"כתית למאור" פנימי – מעצם הגלות

[לאחרי שמבאר בארפה שמשה ואתפשטותא דיליה שבכל דרא [= דור] מחזקים את האמונה ד'ישראל, מבאר דיוק לשון הכתוב "שמן [זית זון] כתית למאור", שבזמן הגלות, שכל אחד ואחד הוא נשבר ונדכא, "כתית", על ידי זה מגיעים למאור (העצם) שממנו נמצא האור]...

דשני ענינים בזה:

(א) כשישראל נמצאים במצב של 'כתית', מצד זה שישנם גזרות על קיום התורה ומצוות (כמו שהיה בזמן אמירת המאמר), ועל ידי זה מגיעים להמאור על ידי המסרות נפש שלהם.

(ב) ועוד ענין ב"כתית למאור", שגם כשישראל נמצאים במצב של הרחבה, הרחבה בגשמיות וגם הרחבה ברוחניות, אלא שהם נמצאים בגלות, הם שבורים ונדכאים ("כתית") מזה שהם בגלות. ועל ידי הכתית ד'ישראל מזה שנמצאים בגלות, מגיעים להמאור.

הרצון לגילוי אלוקות נוגע לעצם מציאותו של יהודי

והענין הוא, דזה שישראל הם שבורים מזה שהם בגלות, גם כשיש להם הרחבה בגשמיות וברוחניות, הוא, כי רצונו האמתי של כל אחד מישראל הוא שיהיה גלוי אלקותו, ועד שזה (גלוי אלקות) נוגע לעצם מציאותו.

ולכן, זה שבזמן הגלות אין מאיר גלוי אלקות כמו שהיה בזמן הבית [ובפרט כשמתבונן בזה שאמרו רבותנו זכרונם לברכה "כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו הרי זה כאלו נחרב בימיו"], הנה מזה עצמו איז ער אינגאנצן צוטרייסלט [= הרי כל כלו לגמרי מזעזע], 'כתית'... ומבקש שלוש פעמים בכל יום (או יותר) "ותחזנה עינינו בשובך לציון ברחמים", שאז יהיה גלוי אלקות ועד לגלוי העצמות.

וזהו "כתית - למאור": שעל ידי הענין ד'כתית' מזה שנמצאים בגלות, מגיעים להמאור. כי זה שהרצון דכל אחד מישראל הוא גלוי אלקות ועד שזה נוגע לעצם מציאותו [שלכן הוא נשבר ונדכא ('כתית') מזה שבזמן הגלות לא יש גלוי אלקות] הוא מצד עצם הנשמה, מאור שבנשמה, שההתקשרותה באלקות היא ההתקשרות עצמית.

יום שישי

כט סיוון – ערב ראש חודש תמוז

בערב ראש חודש יש להוסיף בלימוד תורה, בתפילה ובנתינת צדקה¹, וכן מחלקים לצדקה את מה שהצטבר בקופות הצדקה במהלך החודש².

שבת קודש פרשת קורח

ל סיוון – יום ראשון של ראש חודש תמוז

ליל שבת

לא מכריזים "יעלה ויבוא" לפני שמונה עשרה בערבית ולא בשחרית מחר וכן לא מוחרתיים, אלא מזכירים לציבור בדפיקה על השולחן וכדומה³.

מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת ערבית, אינו חוזר ומתפלל.

מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בברכת המזון - מהלילה ועד השקיעה של יום ראשון⁴ - אם נזכר אחרי שאמר את שם השם בברכת "בונה ברחמי ירושלים", ואמר אחרי סיום ברכת "בונה ברחמי": "ברוך... שנתן ראשי חודשים לעמו ישראל לזיכרון". ואם נזכר אחרי שכבר התחיל לומר "ברוך" של הברכה הבאה, ממשיך את ברכת המזון ולא חוזר⁵.

שחרית והלל [היום ומחר]

יש להשתדל במיוחד להתפלל שחרית במניין, כדי לומר הלל עם הציבור⁶. ומי שמאחר לתפילה בציבור, לא יאמר את ההלל עם הציבור אלא לפי סדר התפילה⁷.

באמירת ההלל, כל אחד מברך בעצמו את ברכות ההלל ("לקרוא את ההלל" ו"מלך מהולל בתשבחות")⁸.

את הקטע "ואברהם זקן", שאומרים שלוש פעמים מיד לאחר אמירת הלל - גם החזן ואמר, לפני שאומר קדיש תתקבל⁹.

יעלה ויבוא

מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת שחרית או מנחה, בשבת או ביום ראשון:

אם נזכר מיד אחרי שאמר את שם השם בסיום ברכת "המחזיר שכינתו לציון", יאמר "למדני חוקיך", ואז יאמר "יעלה ויבוא" ואחר כך ימשיך ויאמר "ותחזינה"¹⁰.

ואם נזכר אחרי שכבר סיים את הברכה, יאמר "יעלה ויבוא" וימשיך בברכת מודים.

ואם נזכר אחרי שכבר התחיל "מודים", חוזר לברכת "רצה".

ואם נזכר אחרי שאמר את שם השם של סיום ברכת מודים או שים שלום, לפני שחוזר לברכת רצה משלים ואומר "[ברוך אתה השם] למדני חוקיך", ואז חוזר לברכת רצה.

ואם נזכר אחרי שאמר את "יהיו לרצון" השני בסיום שמונה עשרה, חוזר ומתפלל שוב (בלי לומר "השם שפתי תפתח"), או שייגש חזן ויתפלל את חזרת הש"ץ.

[ובשחרית] אם נזכר אחרי שהתפלל מוסף, אינו חוזר¹¹.

ואם שכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת מנחה - אם נזכר בתפילת ערבית, לאחר תפילת שמונה עשרה של ערבית יאמר מזמור תהלים ואחר כך יתפלל שוב את תפילת שמונה עשרה, ויכון

1. התוועדות תשמ"ו ח"ג ס"ע 593.

2. ספר-המנהגים עמ' 77.

3. שם, וס' דיני ומנהגי ראש-חודש - חב"ד פ"ז הערה 4.

4. קצות-השולחן סי' מז ס"ד ע"פ סידור אדמו"ר.

5. שו"ע אדמו"ר סי' קפח ס"ז. סידור אדמו"ר.

6. רמ"א תכבב, שו"ע אדמו"ר תפחג.

7. המזכיר הרה"ח ר"ל גרונר בשם הרבי בשם אדמו"ר מהור"צ בשם אדמו"ר מהור"ש ב. וראה כף-החיים סי' תכב ס"ק לח. וע"ע ב'דיני ומנהגי

ראש חודש - חב"ד עמ' נה.

8. ספר-המנהגים שם, וראה אג"ק חלק טז עמ' פד. שיחות-קודש

תשמ"א ח"ד ס"ע 322.

9. היום-יום, אדר"ח חשוון. ספר-המנהגים עמ' 36.

10. כף-החיים סי' קיד ס"ק כח.

11. שו"ע אדמו"ר סי' קכו ס"ג.

במחשבתו שזו תפילת נדבה¹².

חזן ששכח לומר "יעלה ויבוא" בחזרת הש"ץ, ונזכר רק לאחר שסיים את התפילה - בשחרית לא חוזר שוב על התפילה, ובמנחה חוזר שוב על חזרת הש"ץ¹³.

עלייה לתורה

ביום שלישי בשבוע הבא חל ג' תמוז, יום ההילולא של הרבי. על כן בשבת צריך כל אחד להשתדל לעלות לתורה¹⁴.

אם אין מספיק עליות לכל העולים, יעשו כמה מניינים לקריאה בתורה, ובכל קריאה לא יוסיפו על מספר העליות הרגיל (שבעה עולים ומפטיר). אפשר לעשות את הקריאות גם לפני תפילת שחרית¹⁵.

בכל קריאה צריך שיהיו נוכחים לפחות שישה אנשים שעדיין לא שמעו את קריאת התורה ומתכוונים לצאת ידי חובה¹⁶. ומי שמאזין לקריאת התורה במקום אחד כדי להשלים מניין וכדומה, ומתכוון להיות אחד מששת השומעים בקריאה אחרת, יכוון לא לצאת ידי חובה בקריאה זו.

למפטיר יעלה אדם חשוב בהסכמת רוב המניין, או שיבחרו בהגרלה¹⁷.

לא אומרים "אב הרחמים" לפני תפילת מוסף. לאחר התפילה עורכים התוועדות בבית הכנסת.

מנהג עתיק ללמוד בכל ראש חודש פסוק אחד עם פירוש רש"י ופירושים נוספים מפרק התהלים האישי המתאים לגיל (לדוגמה, מי שהוא בן שלוש עשרה - פרק יד). אם יש בפרק יותר משנים עשר פסוקים (ובשנה מעוברת, אם יש יותר משלושה עשר), מחלקים את הפרק ולומדים בכל ראש חודש מספר פסוקים כך

שבמהלך השנה ילמדו את הפרק כולו. ואם יש פחות פסוקים, חוזרים ולומדים שוב את הפרק. לאחר תפילת מנחה קוראים את פרק רביעי בפרקי אבות.

מנהגי ראש חודש

לא מסתפרים¹⁸ ולא קוצצים ציפורניים בראש חודש¹⁹.

הנשים נוהגות לא לעשות מלאכות מסוימות בראש חודש, כמו תפירה²⁰ וגיהוץ של בגדים שלא צריך לאותו יום²¹ - בכל מקום לפי מנהגו²².

יום ראשון

א תמוז - יום שני של ראש חודש תמוז

בראש חודש יש להתאסף יחד בכל קהילה ובית כנסת, לערוך התוועדות ובה יאמרו "לחיים" ויברכו איש את רעהו בכל הברכות הטובות, ידברו דברי תורה, ייתנו לצדקה²³ ויקבלו יחד החלטות טובות בענייני תורה ומצוות²⁴.

נוהגים להוסיף מאכל מיוחד בארוחה לכבוד ראש חודש²⁵.

שחרית

אחרי שמכניסים את ספר התורה לארון הקודש, חולצים את התפילין של רש"י ומניחים תפילין של רבינו תם. קוראים בהן קריאת שמע, פרשות "קדש" "והיה כי יביאך" ושש זכירות (ואת השיעורים היומיים לומדים אחרי סיום כל התפילה)²⁶. אחר כך חולצים את התפילין ומתפללים מוסף.

לא מלבישים בחזרה את הזרוע בשרוול אחרי חליצת התפילין של רבינו תם לפני מוסף²⁷, וכן

18. שו"ע אדה"ז סי' רס"א.

19. קצות-השולחן סי' עג בבדי-השולחן ס"ק ד, צוואת ריה"ח אות מח. וראה בס' מנהגי ר"ח-חב"ד פי"א הע' 2, ובס' קיצור הלכות משו"ע

אדמוה"ז ב'מילואים' לסי' רס-רסב (עמ' נד).

20. 'תורת מנחם - התוועדויות' תשד"מ ח"ב עמ' 948.

21. שערי-תשובה ס"ק ג. כף-החיים ס"ק ללב.

22. שו"ע ורמ"א סי' תיו"א ס"א.

23. ספר השיחות 'התש"נ' ח"ב ע' 539.

24. היום-יום, ל' ניסן. 'התוועדויות' תש"נ ח"ג עמ' 383. ראה גם שיחות

קודש תשי"ג עמ' 276.

25. ראה שו"ע או"ח סי' תיט וכף-החיים שם ס"ק ד.

26. ספר-המנהגים עמ' 36.

27. מנהג ישראל תורה סי' צא ס"ק כו.

12. לוח כולל-חב"ד בדר"ח מרחשוון.

13. שו"ע אדה"ז סי' ככו ס"ג, שרק בשחרית יכול הש"ץ לסמוך על מוסף, אבל לא במוסף על מנחה, וכ"ש במנחה עצמה שאין עוד תפילה בקול אחריה, וממפורש בב"י שם ד"ה וכתב הרא"ש, ע"ש.

14. מנהגי יום ההילולא על פי הוראת בית דין רבני חב"ד בארץ הקודש, על פי מכתב הרבי משנת תשי"א - אג"ק ח"ד עמ' קמב, ספר-המנהגים עמ' 95.

15. אג"ק ח"ג עמ' ד. 'התפילה כהלכתה' פט"ז סי"ה ובהערות שם.

16. קצות-השולחן סי' כה ס"יד.

17. ברכי-יוסף או"ח סי' רפד ס"א ק.א. שערי-אפרים שער ט סמ"ב. 'דרכי

חיים ושלום' אות רי. לוח היום יום כו כסלו וס' המנהגים עמ' 30.

קכט). ואם אין מי שיחזור בעל פה, ילמדו מבפנים.

*

מנהגי יום ההילולא שיש לקיים במהלך היממה הקרובה:

ללמוד פרקי משניות שמתחילים באותיות שמו הקדוש של הרבי. מוצעים כאן פרקים קלים יחסית לפי הסדר: פרק א במסכת ברכות (מ), פרק כא במסכת שבת (נ), פרק א במסכת חלה (ח), פרק ח במסכת סוטה (ס), פרק א במסכת אבות (מ), פרק י במסכת פסחים (ע), פרק ב במסכת ידיים (נ), פרק ג במסכת סנהדרין (ד), ופרק ד במסכת סוכה (ל).

לערך התוועדות מתוך אהבת ישראל, בה יתחזקו בלימוד התורה והפצת היהדות והחסידות, ובמיוחד באהבת ישראל³³ כפי שהורה לנו הרבי. נכון לפתוח את ההתוועדות בדבר תורה של הרבי.

לקבוע שעה להסביר לבני המשפחה על הרבי ועבודתו הרוחנית שבה עסק כל ימי חייו, ושגם עכשיו הוא מנהיג אותנו ומעורר עלינו רחמים רבים ואף ביתר שאת³⁴, ועלינו לדאוג להיות ראויים לכך³⁵. כן יש לשתף את הנשים והילדים בהנהגות יום ההילולא.

לבקר בבתי כנסת ובתי מדרש באזור ולחזור פתגם או רעיון מתורתו של הרבי, להסביר על אהבת ישראל שרחש לכולם, ולהסביר גם על תקנותיו: לימוד הרמב"ם היומי³⁶, מבצעי המצוות הקדושים, מבצע אות בספר התורה³⁷, שבע מצוות בני נח³⁸, ופרסום הנבואה ש"הנה זה משיח בא" ושכל אחד ואחת צריכים להשתדל לעשות את שתלוי בהם להבאת המשיח³⁹.

לבקר בהתכנסויות נוער ולהסביר להם, בלשונו של הרבי, "איך שחיבה יתירה נודעת להם תמיד" מאת הרבי, "ואת אשר תבע מהם והתקווה והביטחון אשר בטח בהם, אשר סוף

אין להכניס את שריוול החליפה מתחת לאבנט²⁸ - ומתפללים כך מוסף²⁹.

החזן לא מסיים "ובא לציון" בקול רם. מכיוון שיש הפסקה ארוכה בין הכנסת ספר התורה לארון הקודש לבין אמירת חצי קדיש שלפני מוסף, החזן צריך לומר מזמור תהלים כלשהו לפני אמירת הקדיש, ולפחות את סיומו לומר בקול³⁰.

מי שהתחיל לאכול סעודה וכבר אכל "כזית" לפני השקיעה, גם אם נמשכה הארוחה אפילו כמה שעות אחרי צאת ראש חודש, אומר "יעלה ויבוא" בברכת המזון - בתנאי שעדיין לא התפלל ערבית.

יום שני ב תמוז

מנהגי יום ההילולא

לפנות ערב מיד עם שקיעת החמה³¹ מדליקים בכל בית נר שעווה (למעשה נרות משעוות דבורים טהורה לא דולקים היטב, ומספיק להדליק נר שרובו משעווה) שידלוק עד צאת הכוכבים למחרת. אם הנר כבה לפני כן, מדליקים אותו שוב. ואם אי אפשר, מדליקים נר חדש.

בכל אחת מהתפילות צריכים לדלוק חמישה נרות.

נכון לחלק את הזכות לעמוד כשליח ציבור בתפילות יום ההילולא, ובכך לזכות כמה שיותר מאנ"ש.

בסיום התפילה, שליח הציבור יאמר את סדר הקדיש דרבנן כמו האבלים: מסיים בקול את המשניות (אפשר ללמוד את המשניות לפני חזרת הש"ץ ולהגיע עד לפני הסיום), אחר כך אומר בלחש כמה שורות בתנאי (המנהג הנפוץ לומר "ונפש השנית בישראל היא חלק אלוהה ממעל ממש"³²), ואחר כך את הקדיש.

אחרי תפילת ערבית יחזור אחד המתפללים בעל פה חלק מהמאמר "ואתה תצווה" תשמ"א (מודפס בספר המאמרים מלוקט, חלק ו, עמוד

33. ספר-השיחות תשנ"ב ח"ב עמ' 535.

34. תניא, אגרת-הקודש, ביאור לסי' ז"ך. 'תורת-מנחם - התוועדיות' תשי"ז עמ' 16, עיי"ש.

35. לקוטי-שיחות, כרך יב, עמ' 146.

36. לקוטי-שיחות, כרך כז, עמ' 229, 'התוועדיות' תשד"מ ח"ג עמ' 1622, ובכ"מ.

37. לקוטי-שיחות, כרך כ, עמ' 579, 428 ובמקומות רבים.

38. לקוטי-שיחות, כרך כ, עמ' 132, חידושים וביאורים בש"ס חלק ב סי' ח.

39. ספר-השיחות תנש"א ח"ב עמ' 792, ספר-השיחות תשנ"ב ח"א עמ' 122, 26.

28. הרה"ח ר' דובער חן ע"ה בשם הבעש"ט.

29. כך נהג הרבי.

30. ספר-המאמרים (ליקוט) לכ"ק אדמו"ר מהורש"ב, ח"ב עמ' שטז. אנ"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו ח"כ עמ' רפג.

31. ספר-המנהגים עמ' 79.

32. מנהגי מלך ס"ע 32.

נוהגים לכתוב את הפ"נ על נייר חלק (נטול כיתוב או שורות וכדומה).

כותבים: "פ"נ, כ"ק אדמו"ר, **אנא לעורר רחמים רבים עליי / עלינו** [השמות המלאים - שם פרטי ושם האם] (ואם כותבים עבור אחרים, כותבים "לעורר רחמים רבים עבור" ואז כותבים את השמות), ולאחר מכן מפרטים את הבקשות ברוחניות ובגשמיות.

אחר כך קורא כל אחד את הפ"נ, ובשעת הקריאה יצייר לעצמו במחשבתו את פניו הקדושות של הרבי כאילו עומד לפניו.

אחר כך מניחים את הפ"נ בין הדפים של אחד מספרי הרבי, ושולחים אל האוהל (בפקס: 7187234444, או בדואר אלקטרוני: ohel@ohelchabad.org).

לפני תפילת מנחה שוב תורמים לצדקה למוסדות או פעולות של הרבי, ואחרי מנחה מסיימים את חזרת החלק האחרון של המאמר "ואתה תצווה". לאחר מכן כל אחד לומד לעצמו עוד פרק תניא, המנהג הנפוץ הוא ללמוד את הביאור על סימן כז באגרת הקודש.

סוף ימלאו את תפקידם בהחזקת היהדות והפצת התורה בכל המרחץ החום והחיות שהם מסגולת הנוער".

יום שלישי ג תמוז

לפני תפילת שחרית לומד כל אחד לעצמו את סימן כז באגרת הקודש⁴⁰ (ללא חלק הביאור על האגרת). וכן תורם כל אחד למוסדות או פעולות של הרבי, עבורו ועבור כל אחד מבני המשפחה. אחרי התפילה חוזרים עוד חלק מהמאמר "ואתה תצווה", כמו בתפילת ערבית.

לאחר מכן, כל אחד כותב וקורא פ"נ ("פדיון נפש") - מכתב אישי בו מבקש החסיד מהרבי שיעורר רחמים על נפשו:

מקפידים לכתוב את הפ"נ רק אחרי טבילה במקווה. לפני הכתיבה נוטלים ידיים, וכותבים כשחגורים באבנט.

40. על-פי אג"ק כ"ק אדמו"ר מהור"י צ"ח א עמ' שצ.

המשך מעמוד 15 <<<

1. חד עם העצם

יש יתרון גדול בהתגלות עצם הנשמה שנובעת מעצם הימשכות הגלות, אפילו על פני התגלות עצם הנשמה בהתוערות מסירות הנפש.

כאשר מתגלה עצם הנשמה במסירות נפש, יש כאן כוח 'חיצוני' למערכת הכוחות הרגילה של הנשמה שפועל על האדם. ואילו בהתגלות עצם הנשמה כתוצאה מהגלות עצמה, האדם כולו עם מכלול כוחות הנפש שלו מתחבר לעצם נשמתו.

ב"כתית" מעצם הגלות – גם הכוחות הגלויים אחד עם העצם

יש לומר, שבחינת המאור הנהנשמה המתגלית על ידי הענין דפתיית מזה שנגמץאים בגלות, היא נעלית יותר מבחינת המאור הנהנשמה שמתגלית על ידי מסרות נפש...

דגלוי עצם הנשמה בענין המסרות נפש, יש לומר, שנגנוע לכחות הגלויים הוא כמו דבר נוסף. וכמו שרואים בפעל כמה אנשים, שבהיותם במקום שהיו שם גזרות על תורה ומצוות, היה להם מסרות נפש בפעל משך כמה וכמה שנים, וכשבאו אחר כך למדינות שאפשר לעסוק בתורה ומצוות מתוך הרחבה, אין נפר בהם (כל כך) המסרות נפש שהיה להם מקדם. כי זה שעמדו במסרות נפש משך כמה וכמה שנים הוא לפי שהאיר בהם גלוי עצם הנשמה שלמעלה מכחות הגלויים, ולא נעשה על ידי זה שנוי בכחות הגלויים עצמם.

והגלוי דעצם הנשמה בזה שהוא נשבר ונדכא מזה שהוא נמצא בגלות הוא שגם כחות הגלויים שלו (הצירוף כחות הגלויים) הם כמו חד עם העצם.

שניים מקרא ואחד תרגום

מוקדש לע"נ הר"ת ר' מנחם מענדל הכהן ב"ר הר"ת יהושע זעליק הכהן ע"ה
ומרת גאלדא בת הר"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה

עבדיו סבו לכון מחתנן קרח וכל כנשתה:
ותנניבתה | אש ושימו עליה | קמרת לפני
יהוה מחר והיה האיש אשר יבחר יהוה הוא
הקדוש רב לכם בני לוי: ותנניבתה | אש ושימו
עליה | קמרת לפני יהוה מחר והיה האיש
אשר יבחר יהוה הוא הקדוש רב לכם בני
לוי: והכו בהון אשתא ושוי עליהון קטורת
בוסמין קדם יי מחר ויהי גבא דיתרצי יי הוא
קדיש סגי לכון בני לוי: הויאמר משה אל-קרח
שמעניא בני לוי: ויאמר משה אל-קרח שמעני
נא בני לוי: ואמר משה לקרח שמעני כען בני
לוי: ה המעט מכם כיהבדיל אלהי ישראל
אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו
לעבד את-עבדת משכן יהוה ולעמד לפני
העדה לשרתם: המעט מכם כיהבדיל אלהי
ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם
אליו לעבד את-עבדת משכן יהוה ולעמד לפני
העדה לשרתם: הוצר לכון ארי אפרש אלהא
דישראל יתכון מפנשתא דישראל לקרבא יתכון
קדמוהי למפלח ית פלחן משפנא דיי ולמקם
קדם כנשתא לשמשותהון: ויקרב אתה ואת-
כל-אחיך בני-לוי אתה ובקשתם גם-כהנה:
ויקרב אתה ואת-כל-אחיך בני-לוי אתה ובקשתם
גם-כהנה: וקרב יתה וית כל אחיך בני לוי עמך
וכען אתון כען אף כהנתא רבתא: יי לכן אתה
וכל-עדתך הנעדים עלי-יהוה ואהרן מה-הוא
כי כתיב תלוינו קרי תלוינו עליו: לכן אתה
וכל-עדתך הנעדים עלי-יהוה ואהרן מה-הוא כי
תלוינו עליו: ככן את וכל כנשתא דאדומנתון על
יי ואהרן מה הוא ארי אתרעמתון עלוהי:
י וישלח משה לקרא לדתן ולאבירם בני
אליאב ויאמרו לא נעלה: וישלח משה לקרא
לדתן ולאבירם בני אליאב ויאמרו לא נעלה:

א ויקח קרח בן-יצהר בן-קהת בן-לוי ודתן
ואבירם בני אליאב ואון בן-פלח בני ראובן:
ויקח קרח בן-יצהר בן-קהת בן-לוי ודתן ואבירם
בני אליאב ואון בן-פלח בני ראובן: ואתפלג קרח
בר יצהר בר קהת בר לוי ודתן ואבירם בני
אליאב ואון בר פלח בני ראובן: ויקמו לפני
משה ואנשים מבני-ישראל חמשים ומאתים
נשיאי עדה קראי מועד אנשי-שם: ויקמו לפני
משה ואנשים מבני-ישראל חמשים ומאתים
נשיאי עדה קראי מועד אנשי-שם: וקמו לאפי
משה וגבריא מבני ישראל מאתן וחמשין רבירבי
כנשתא מערצי זמן אנשין דשמא: ויקהלו
על-משה ועל-אהרן ויאמרו אלהם רב לכם
פי כל-העדה כלם קדשים ובתוכם יהוה
ומדוע תתנשאו על-קהל יהוה: ויקהלו
על-משה ועל-אהרן ויאמרו אלהם רב לכם פי
כל-העדה כלם קדשים ובתוכם יהוה ומדוע
תתנשאו על-קהל יהוה: ואתכנשו על משה ועל
אהרן ואמרו להון סגי לכון ארי כל כנשתא
פלהון קדישין וביניהון שריא שכנתא דיי ומא
דין אתון מתרבירין על קהלא דיי: וישמע
משה ויפל על-פניו: וישמע משה ויפל על-פניו:
וישמע משה ויפל על אפיה: ה וידבר אל-קרח
ואל-כל-עדתו לאמר בקר וידע יהוה את-
אשר-לו ואת-הקדוש והקריב אליו ואת אשר
יבחרבו יקריב אליו: וידבר אל-קרח ואל-כל-
עדתו לאמר בקר וידע יהוה את-אשר-לו ואת-
הקדוש והקריב אליו ואת אשר יבחרבו יקריב
אליו: ומליל עם קרח ועם כל כנשתא למימר
בצפרא ויהודע יי ית דכשר לה וית דקדיש ויקרב
לקדמוהי וית די יתרצי בה יקרב לשמושה:
ו זאת עשו קחור לכם מחלות קרח וכל-עדתו:
זאת עשו קחור לכם מחלות קרח וכל-עדתו: דא

וּשְׁלַח מֹשֶׁה לְמַקְרִי לְדָתָן וּלָאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב
וַאֲמָרוּ לֹא נִסָּק: יִהְיֶה מַעֲטָם כִּי הֶעֱלִיתֵנוּ מֵאֶרֶץ
זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ לְחַמִּיתֵנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי־תִשְׁתַּרְרַר
עָלֵינוּ גַם־הִשְׁתַּרְרַר: הַמַּעֲטָם כִּי הֶעֱלִיתֵנוּ מֵאֶרֶץ
זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ לְחַמִּיתֵנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי־תִשְׁתַּרְרַר
עָלֵינוּ גַם־הִשְׁתַּרְרַר: הִזְעַר אָרִי אֶסְקֶתְנָא מֵאֲרַעַא
עֲבָדָא חֶלֶב וּדְבַשׁ לְקַטְלוֹתֵנָא בַּמִּדְבָּרָא אָרִי
אֲתִרְבֵּרְבֵּת עֲלֵנָא אַף אֲתִרְבֵּרְבָא:

שני יִּ אֶף לֹא אֶל־אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ
הִבִּיאֵתָנוּ וְתַתֵּן־לָנוּ נַחֲלַת שָׂדֶה וְכָרֶם הָעֵינִי
הָאֲנָשִׁים הָהֵם תִּנְקֹר לֹא נַעֲלָה: אֶף לֹא
אֶל־אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ הִבִּיאֵתָנוּ וְתַתֵּן־לָנוּ
נַחֲלַת שָׂדֶה וְכָרֶם הָעֵינִי הָאֲנָשִׁים הָהֵם תִּנְקֹר לֹא
נַעֲלָה: בָּרֶם לֹא לֵאָרַעַא עֲבָדָא חֶלֶב וּדְבַשׁ
אֲעֻלְתָּנָא וַיִּהְבֵּתָא לָנָא אַחֲסָנָת חַקְלִין וְכַרְמִין
הָעֵינִי גִבְרִיאָא הָאֲנֹון תִּשְׁלַח לַעֲזֹרָא לֹא נִסָּק:
ט וַיַּחֲרַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר אֶל־יְהוָה אֲלֵי־תִפֶּן
אֶל־מִנְחָתָם לֹא חֲמוֹר אֶחָד מֵהֶם נִשְׁאָתִי וְלֹא
הִרְעֵתִי אֶת־אֶחָד מֵהֶם: וַיַּחֲרַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר
אֶל־יְהוָה אֲלֵי־תִפֶּן אֶל־מִנְחָתָם לֹא חֲמוֹר אֶחָד מֵהֶם
נִשְׁאָתִי וְלֹא הִרְעֵתִי אֶת־אֶחָד מֵהֶם: וַתִּקַּף לְמֹשֶׁה
לִחְדָא וַאֲמַר קָדָם יִי לֹא תִקְבֵּל בְּרַעְיוֹא קִרְבָּנֵהוֹן
לֹא חֲמָרָא דְחַד מִנְהוֹן שְׁחָרִית וְלֹא אֲבָאִשִׁית יֵת
חַד מִנְהוֹן: ט וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קָרַח אֶתָּה וְכָל־
עֲדַתְךָ הָיוּ לִפְנֵי יְהוָה אֶתָּה וְהֵם וְאַהֲרֹן מִחֹר:
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קָרַח אֶתָּה וְכָל־עֲדַתְךָ הָיוּ לִפְנֵי
יְהוָה אֶתָּה וְהֵם וְאַהֲרֹן מִחֹר: וַאֲמַר מֹשֶׁה לְקָרַח
אֶתָּה וְכָל כְּנֻשֵׁי־הַחֵד הָיוּ זְמִינִין לְקָדָם יִי אֶתָּה וְאַנּוֹן
וְאַהֲרֹן מִחֹר: י וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחֻתָּתוֹ וּנְתַתָּם
עֲלֵיהֶם קְטֹרֶת וְהִקְרַבְתָּם לִפְנֵי יְהוָה אִישׁ
מִחֻתָּתוֹ חֲמִשִּׁים וּמֵאֵתִים מִחֻתָּת וְאַתָּה וְאַהֲרֹן
אִישׁ מִחֻתָּתוֹ: וַקְחוּ אִישׁ מִחֻתָּתוֹ וּנְתַתָּם עֲלֵיהֶם
קְטֹרֶת וְהִקְרַבְתָּם לִפְנֵי יְהוָה אִישׁ מִחֻתָּתוֹ חֲמִשִּׁים
וּמֵאֵתִים מִחֻתָּת וְאַתָּה וְאַהֲרֹן אִישׁ מִחֻתָּתוֹ: וַסִּבּוּ

גִּבְרַ מִחֻתִּיתָהּ וַתִּשְׁוֹוִן עֲלֵיהוֹן קְטֹרֶת בּוֹסְמִין
וַתִּקְרְבוּן קָדָם יִי גִבְרַ מִחֻתִּיתָהּ מֵאֲתָן וְחֲמִשִּׁין
מִחֻתָּתָן וְאַתָּה וְאַהֲרֹן גִּבְרַ מִחֻתִּיתָהּ: י וַיִּקְחוּ אִישׁ
מִחֻתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיִּשְׂמִימוּ עֲלֵיהֶם קְטֹרֶת
וַיַּעֲמִדוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: וַיִּקְחוּ
אִישׁ מִחֻתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיִּשְׂמִימוּ עֲלֵיהֶם
קְטֹרֶת וַיַּעֲמִדוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:
וַנִּסְיִבוּ גִבְרַ מִחֻתִּיתָהּ וַיִּהְיוּ עֲלֵיהוֹן אֲשֵׁתָא
וְשׁוּיָא עֲלֵיהוֹן קְטֹרֶת בּוֹסְמִין וְקָמוּ בִתְרַע מִשְׁפָּן
זְמָנָא וּמֹשֶ�ה וְאַהֲרֹן: י וַיִּקְהֵל עֲלֵיהֶם קָרַח אֶת־
כָּל־הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּרָא כְבוֹד־יְהוָה
אֶל־כָּל־הָעֵדָה: וַיִּקְהֵל עֲלֵיהֶם קָרַח אֶת־כָּל־הָעֵדָה
אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּרָא כְבוֹד־יְהוָה אֶל־כָּל־
הָעֵדָה: וַאֲכַנֵּשׁ עֲלֵיהוֹן קָרַח יֵת כָּל כְּנֻשֵׁתָא לְתֹרַע
מִשְׁפָּן זְמָנָא וְאַתָּגְלִי יִקְרָא דִּי לְכָל כְּנֻשֵׁתָא: ט
שְׁלִישִׁי כ וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אַהֲרֹן לֵאמֹר:
וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי
עִם מֹשֶׁה וְעִם אַהֲרֹן לְמִימַר: כֹּא הִבְדִּילוּ מִתּוֹךְ
הָעֵדָה הַזֹּאת וְאֶכְלָה אֹתָם בְּרַנַּע: הִבְדִּילוּ מִתּוֹךְ
הָעֵדָה הַזֹּאת וְאֶכְלָה אֹתָם בְּרַנַּע: כֹּא אֲתַפְּרְשׁוּ
מִגּוֹ כְּנֻשֵׁתָא קָדָא וְאַשְׁצִי יִתְהוֹן כְּשַׁעַה: כ וַיִּפְּלוּ
עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרְוֹחַת לְכָל־בָּשָׂר
הָאִישׁ אֶחָד יַחֲמָא וְעַל כָּל־הָעֵדָה תִּקְצֹף: וַיִּפְּלוּ
עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרְוֹחַת לְכָל־בָּשָׂר
הָאִישׁ אֶחָד יַחֲמָא וְעַל כָּל־הָעֵדָה תִּקְצֹף: וַנִּפְּלוּ
עַל אִפְּהֵיוֹן וַאֲמָרוּ אֵל אֱלֹהֵא רֹחֲמָא לְכָל בָּשָׂרָא
גִּבְרָא חַד יַחֲבֹב וְעַל כָּל כְּנֻשֵׁתָא יְהִי רַגְזָא: ט
כ וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיִּדְבֹּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:
כ דִּבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר הִעֲלוּ מִסְכֵּיב לְמִשְׁכַּן
קָרַח דָּתָן וְאֲבִירָם: דִּבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר הִעֲלוּ
מִסְכֵּיב לְמִשְׁכַּן־קָרַח דָּתָן וְאֲבִירָם: מִלִּיל עִם
כְּנֻשֵׁתָא לְמִימַר אֶסְתַּלְקוּ מִסְּחוֹר סְחוֹר לְמִשְׁכַּנָּא
דְּקָרַח דָּתָן וְאֲבִירָם: כ וַיִּקָּם מֹשֶׁה וַיִּלָּךְ אֶל־דָּתָן

וַאֲבִירִים וַיִּלְכוּ אַחֲרָיו וְקָנִי יִשְׂרָאֵל: וַיָּקָם מֹשֶׁה וַיֵּלֶךְ אֶל־דָּתָן וַאֲבִירָם וַיִּלְכוּ אַחֲרָיו וְקָנִי יִשְׂרָאֵל: וְקָם מֹשֶׁה וַאֲזַל לָתֶּת דָּתָן וַאֲבִירָם וַאֲזַלוּ בְּתֹרוּהִי סִבֵּי יִשְׂרָאֵל: כִּי וַיְדַבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר סוּרוּ נָא מֵעַל אֹהֲלֵי הָאֲנָשִׁים הָרָשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאַל־תִּתְּנוּ בְּכַל־אֲשֶׁר לָהֶם פֶּן־תִּסְּפוּ בְּכַל־חַטֹּאתֵם: וַיְדַבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר סוּרוּ נָא מֵעַל אֹהֲלֵי הָאֲנָשִׁים הָרָשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאַל־תִּתְּנוּ בְּכַל־אֲשֶׁר לָהֶם פֶּן־תִּסְּפוּ בְּכַל־חַטֹּאתֵם: וּמִלִּיל עַם כְּנֻשָּׁתָא לְמִימַר זִוְרוּ כְעַן מֵעַלְי מִשְׁכְּנֵי גִבְרִיא חִיבָא הָאֵלִין וְלֹא תִקְרְבוּן בְּכָל דִּי לְהוֹן דְּלִמָּא תִלְקוּן בְּכָל חוֹבֵיהוֹן: כִּי וַיַּעֲלוּ מֵעַל מִשְׁכַּן־קָרַח דָּתָן וַאֲבִירָם מִסִּבִּיב וְדָתָן וַאֲבִירָם יֵצְאוּ נִצְבִּים פֶּתַח אֹהֲלֵיהֶם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וְטַפָּם: וַיַּעֲלוּ מֵעַל מִשְׁכַּן־קָרַח דָּתָן וַאֲבִירָם מִסִּבִּיב וְדָתָן וַאֲבִירָם יֵצְאוּ נִצְבִּים פֶּתַח אֹהֲלֵיהֶם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וְטַפָּם: וְאִסְתַּלְּקוּ מֵעַלְי מִשְׁכְּנָא דְקָרַח דָּתָן וַאֲבִירָם מִסְּחוֹר סְחוֹר וְדָתָן וַאֲבִירָם נִפְקוּ קִימִין בְּתֹרַע מִשְׁכְּנֵיהוֹן וּנְשֵׁיהוֹן וּבְנֵיהוֹן וְטַפְלֵיהוֹן: כִּי וַיֹּאמְרוּ מֹשֶׁה בּוֹאֵת תִּדְעוּן כִּי־יְהוָה שְׁלַחְנִי לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל־הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה בִּי־לֹא מִלְּבִי: וַיֹּאמְרוּ מֹשֶׁה בּוֹאֵת תִּדְעוּן כִּי־יְהוָה שְׁלַחְנִי לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל־הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה בִּי־לֹא מִלְּבִי: וְאָמַר מֹשֶׁה בְּדָא תִדְעוּן אֲרִי יִי שְׁלַחְנִי לְמַעַבְדַּי יִת כָּל עוֹבְדֵי גִבְרִיא הָאֵלִין אֲרִי לֹא מְרֻעוֹתִי: כִּי אִם־בְּמֹות כָּל־הָאָדָם יִמְתּוֹן אֵלֶּה וּפְקַדְתָּ כָּל־הָאָדָם יִפְקֹד עֲלֵיהֶם לֹא יְהוָה שְׁלַחְנִי: אִם־בְּמֹות כָּל־הָאָדָם יִמְתּוֹן אֵלֶּה וּפְקַדְתָּ כָּל־הָאָדָם יִפְקֹד עֲלֵיהֶם לֹא יְהוָה שְׁלַחְנִי: אִם בְּמֹותָא דְכָל אֲנָשָׁא יִמּוֹתוֹן אֵלִין וְסַעְרָא דְכָל אֲנָשָׁא יִסְתַּעַר עֲלֵיהוֹן לֹא יִי שְׁלַחְנִי: לֹא־סִבְרִיָּהּ יִבְרָא יְהוָה וּפְצָתָהּ הָאָדָמָה אֶת־פִּיהָ וּבִלְעָה אֹתָם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר לָהֶם וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאֵלָה וַיִּדְעוּתָם כִּי נִאֲצוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת־יְהוָה: וְאִם־בְּרִיָּהּ יִבְרָא

יְהוָה וּפְצָתָהּ הָאָדָמָה אֶת־פִּיהָ וּבִלְעָה אֹתָם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר לָהֶם וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאֵלָה וַיִּדְעוּתָם כִּי נִאֲצוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת־יְהוָה: וְאִם בְּרִיָּהּ יִבְרִי יִי וּפְתַחַת אֲרַעָא יִת פּוּמָה וּבִלְעַת יִתְהוֹן וַיִּת כָּל דִּי לְהוֹן וַיִּחַתּוּן כַּד חִיִּין לִשְׂאוֹל וַתִּדְעוּן אֲרִי אֲרִיזוֹ גִבְרִיא הָאֵלִין קָדָם יִי: לֹא־וִיחִי כְכִלְתּוֹ לְדַבֵּר אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וּתְבַקַּע הָאָדָמָה אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהֶם: וַיְהִי כְכִלְתּוֹ לְדַבֵּר אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וּתְבַקַּע הָאָדָמָה אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהֶם: וַיְהוֹה כַּד שְׂצִי לְמַלְלָא יִת כָּל פְּתַגְמֵי גִבְרִיא וְאִתְבְּזַעַת אֲרַעָא דִּי תַחְתֵּיהוֹן: לֹא וּתְפַתַּח הָאֲרִץ אֶת־פִּיהָ וּתְבַלַּע אֹתָם וְאֶת־בְּתֵיהֶם וְאֶת כָּל־הָאָדָם אֲשֶׁר לְקָרַח וְאֶת כָּל־הָרְכוּשׁ: וּתְפַתַּח הָאֲרִץ אֶת־פִּיהָ וּתְבַלַּע אֹתָם וְאֶת־בְּתֵיהֶם וְאֶת כָּל־הָאָדָם אֲשֶׁר לְקָרַח וְאֶת כָּל־הָרְכוּשׁ: וּתְפַתַּח אֲרַעָא יִת פּוּמָה וּבִלְעַת יִתְהוֹן וַיִּת אֲנָשׁ בְּתֵיהוֹן וַיִּת כָּל אֲנָשָׁא דִּי לְקָרַח וַיִּת כָּל קִנְיָנָא: לֹא וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׂאֵלָה וּתְכַסּוּ עֲלֵיהֶם הָאֲרִץ וַיֹּאבְדּוּ מִתּוֹךְ הַקֶּהֱל: וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׂאֵלָה וּתְכַסּוּ עֲלֵיהֶם הָאֲרִץ וַיֹּאבְדּוּ מִתּוֹךְ הַקֶּהֱל: וַיִּחַתּוּ אֲנָוִין וְכָל דִּי לְהוֹן כַּד חִיִּין לִשְׂאוֹל וַחֲפַת עֲלֵיהוֹן אֲרַעָא וַאֲבָדּוּ מִגֹּו קֶהֱלֹא: לֹא וְכָל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סְבִיבֵיתֵיהֶם נָסּוּ לְקִלְסָם כִּי אָמְרוּ פֶן־תִּבְלַעֵנוּ הָאֲרִץ: וְכָל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סְבִיבֵיתֵיהֶם נָסּוּ לְקִלְסָם כִּי אָמְרוּ פֶן־תִּבְלַעֵנוּ הָאֲרִץ: וְכָל יִשְׂרָאֵל דִּי בְּסַחְרֵיגֵיהוֹן עֲרָקוּ לְקִלְהוֹן אֲרִי אָמְרוּ דְלִמָּא תִבְלַעֲנָא אֲרַעָא: לֹא וְאִשׁ יֵצְאָה מֵאֵת יְהוָה וְתֹאכַל אֶת הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֵתִים אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקְּטָרֶת: וְאִשׁ יֵצְאָה מֵאֵת יְהוָה וְתֹאכַל אֶת הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֵתִים אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקְּטָרֶת: וְאִשְׁתָּא נִפְקַת מִן קָדָם יִי וְאִכְלַת יִת מֵאֵתָן וַחֲמִשִּׁין גִּבְרָא מִקְרִיבֵי קְטָרֶת בּוֹסְמִיא: ס ם וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עַם מֹשֶׁה לְמִימַר: כִּי אָמַר אֶל־

אֶלְעֶזֶר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וְיִרְמְיָהוּ אֶת־הַמַּחְתָּה מִבֵּין הַשְּׂרָפָה וְאֶת־הָאֵשׁ זָרַה־הַלֵּלָהּ כִּי קָדְשׁוֹ: אָמַר אֶל־אֶלְעֶזֶר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וְיִרְמְיָהוּ אֶת־הַמַּחְתָּה מִבֵּין הַשְּׂרָפָה וְאֶת־הָאֵשׁ זָרַה־הַלֵּלָהּ כִּי קָדְשׁוֹ: אָמַר לֶאֱלֶעזֶר בֶּר אֶהֱרֹן כִּהְנָא וַיִּפְרֹשׁ יָת מַחְתֵּיתָא מִבֵּין יְקִידָא וְיָת אֲשַׁמָּא יִרְמְיָהוּ לְהֵלָא אַרְי אַתְקַדְשׁוּ: גֵּאֵת מַחְתוֹת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה בְּנִפְשָׁתָם וְעָשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צָפוּי לְמוֹזַבַּח כִּי־הַקְרִיבֶם לִפְנֵי־יְהוָה וַיִּקְדְּשׁוּ וַיְהִיו לְאוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: אֵת מַחְתוֹת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה בְּנִפְשָׁתָם וְעָשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צָפוּי לְמוֹזַבַּח כִּי־הַקְרִיבֶם לִפְנֵי־יְהוָה וַיִּקְדְּשׁוּ וַיְהִיו לְאוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: יָת מַחְתֵּית חֲזִיבְיָא הָאֵלִין דְּאַתְחֲזִיבוּ בְּנִפְשָׁתֵיהוֹן וַיַּעֲבֹדוּן יָתֵהּן טַסִּין רַב־דִּין חוֹפָאָה לְמַדְבָּחָא אַרְי קֶרְבֵּנוֹן קָדִם יי וְאַתְקַדְשׁוּ וַיְהִיוּן לְאֵת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּקָּח אֶלְעֶזֶר הַכֹּהֵן אֵת מַחְתוֹת הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר הַקְרִיבוּ הַשְּׂרָפִים וַיִּרְקְעוּם צָפוּי לְמוֹזַבַּח: וַיִּקָּח אֶלְעֶזֶר הַכֹּהֵן אֵת מַחְתוֹת הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר הַקְרִיבוּ הַשְּׂרָפִים וַיִּרְקְעוּם צָפוּי לְמוֹזַבַּח: וַיִּסֵּב אֶלְעֶזֶר כִּהְנָא יָת מַחְתֵּיתָא דְנִחְשָׂא דְקָרִיבוּ יוֹקִידָא וַיִּדְיִנּוּן חוֹפָאָה לְמַדְבָּחָא: הַזְכָּרוֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יִקְרָב אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרַע אֶהֱרֹן הוּא לְהַקְטִיר קִטְרֵת לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא־יִהְיֶה כְּקִרְחָ וְכַעֲדָתוֹ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בִּיר־מִשָּׁה לוֹ: וְזָכָרוֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יִקְרָב אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרַע אֶהֱרֹן הוּא לְהַקְטִיר קִטְרֵת לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא־יִהְיֶה כְּקִרְחָ וְכַעֲדָתוֹ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בִּיר־מִשָּׁה לוֹ: דְּכִרְנָא לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדִיל דִּי לֹא יִקְרַב גְּבַר חִלּוּנִי דִּי לֹא מִזֶּרְעָא דְאֶהֱרֹן הוּא לְאַסְקָא קִטְרֵת בּוֹסְמִין קָדִם יי וְלֹא יְהִי כְּקִרְחָ וְכַנְשָׁתָהּ כָּמָּא דִּי מַלְּלִי יי בִּידָא דְמִשָּׁה לָהּ: פ וַיִּלְלוּ כָּל־עַדֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמַּחְתֹּת עַל־מִשָּׁה וְעַל־אֶהֱרֹן לֵאמֹר אֹתָם הִמָּתֵם אֶת־עַם יְהוָה: וַיִּלְלוּ

כָּל־עַדֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמַּחְתֹּת עַל־מִשָּׁה וְעַל־אֶהֱרֹן לֵאמֹר אֹתָם הִמָּתֵם אֶת־עַם יְהוָה: וְאַתְרַעְמוּ כָּל כְּנִשְׁתָּא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִיּוֹמָא דְבִתְרוּהִי עַל מִשָּׁה וְעַל אֶהֱרֹן לְמִימָר אֲתוּן גְּרַמְתוּן דְּמִית עָמָא דִּי: וַיְהִי בַּהֲקֵחַל הָעֵדָה עַל־מִשָּׁה וְעַל־אֶהֱרֹן וַיִּפְנוּ אֶל־אֶהֱל מוֹעֵד וְהִנֵּה כִסְהוּ הָעֵנָן וַיֵּרָא כְבוֹד יְהוָה: וַיְהִי בַּהֲקֵחַל הָעֵדָה עַל־מִשָּׁה וְעַל־אֶהֱרֹן וַיִּפְנוּ אֶל־אֶהֱל מוֹעֵד וְהִנֵּה כִסְהוּ הָעֵנָן וַיֵּרָא כְבוֹד יְהוָה: וְהִנֵּה בְּאַתְפְּנִשׁוֹת כְּנִשְׁתָּא עַל מִשָּׁה וְעַל אֶהֱרֹן וְאַתְפְּנִיאוּ לְמִשְׁכָּן זְמַנָּא וְהָא חִפְהִי עֲנָנָא וְאַתְגְּלִי יִקְרָא דִּי: הַזְכָּרָא מִשָּׁה וְאֶהֱרֹן אֶל־פְּנֵי אֶהֱל מוֹעֵד: וַיִּבֹא מִשָּׁה וְאֶהֱרֹן אֶל־פְּנֵי אֶהֱל מוֹעֵד: וְעַל מִשָּׁה וְאֶהֱרֹן לְקִדְּם מִשְׁכָּן זְמַנָּא: ס רַב־יִי וַיִּדְבֵּר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה לֵאמֹר: וּמַלְּלִי יי עִם מִשָּׁה לְמִימָר: הֲרָמוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאִכְלָה אֹתָם כִּרְנַע וַיִּפְלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: הֲרָמוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאִכְלָה אֹתָם כִּרְנַע וַיִּפְלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: אַתְפְּרִשׁוּ מִגֹּז כְּנִשְׁתָּא הָדָא וְאַשְׁצִי יָתֵהוּן כְּשַׁעָה וְנִפְלוּ עַל אַפְּהֵיוֹן: יי וַיֵּאמֶר מִשָּׁה אֶל־אֶהֱרֹן קַח אֶת־הַמַּחְתָּה וְתִן־עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קִטְרֵת וְהוֹלֵךְ מִהֶרֶה אֶל־הָעֵדָה וְכַפֵּר עֲלֵיהֶם כִּי־יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחֹל הַנֶּגֶף: וַיֵּאמֶר מִשָּׁה אֶל־אֶהֱרֹן קַח אֶת־הַמַּחְתָּה וְתִן־עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קִטְרֵת וְהוֹלֵךְ מִהֶרֶה אֶל־הָעֵדָה וְכַפֵּר עֲלֵיהֶם כִּי־יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחֹל הַנֶּגֶף: וְאָמַר מִשָּׁה לְאֶהֱרֹן סֵב יָת מַחְתֵּיתָא וְהִבַּעֲלָה אֲשַׁתָּא מֵעַלְיָ מַדְבָּחָא וְשׂוּ קִטְרֵת בּוֹסְמִיָּא וְאוֹכִיל בְּפִרְיעַ כְּנִשְׁתָּא וְכַפֵּר עֲלֵיהוֹן אַרְי נִפְק רִגְזָא מִן קָדִם יי שְׂרִי מוֹתָנָא: יי וַיִּקָּח אֶהֱרֹן כַּאֲשֶׁר אָמַר מִשָּׁה וַיִּרְץ אֶל־תּוֹךְ הַקָּהֶל וְהִנֵּה הַחֹל הַנֶּגֶף בָּעָם וַיִּתֵּן אֶת־הַקִּטְרֵת וְכַפֵּר עַל־הָעָם: וַיִּקָּח אֶהֱרֹן כַּאֲשֶׁר אָמַר מִשָּׁה וַיִּרְץ אֶל־תּוֹךְ הַקָּהֶל וְהִנֵּה הַחֹל הַנֶּגֶף בָּעָם וַיִּתֵּן אֶת־

הקטורת ויכפר עליהם: ויסיב אהרן כמא די מליל משה ויהט לגו קהלא והא שרי מותנא בעמא ויהב ית קטרת בוסמיא וכפר על עמא: וינעמד בין המותים ובין החיים ותעצר המגפה: וינעמד בין המותים ובין החיים ותעצר המגפה: וקם בין מתא ובין חייא ואתכלי מותנא: ויהיו המותים במגפה ארבעה עשר אלף ושבע מאות מלבד המותים על דבר קרח: ויהיו המותים במגפה ארבעה עשר אלף ושבע מאות מלבד המותים על דבר קרח: והיו דמיתו במותנא ארבעת עשר אלפין ושבע מאה בר מדמיתו על פלגתא דקרח: וישב אהרן אל משה אלפתח אהל מועד והמגפה נעצרה: וישב אהרן אל משה אלפתח אהל מועד והמגפה נעצרה: ותב אהרן למשה לתרע משכן זמנא ומותנא אתכלי: פ

חמישי טו וידבר יהוה אל משה לאמר: וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: וידבר אל בני ישראל וקח מאתם מטה מטה לבית אב מאת כל נשיאיהם לבית אבתם שנים עשר מפות איש את שמו תכתב על מפתחו: דבר אל בני ישראל וקח מאתם מטה מטה לבית אב מאת כל נשיאיהם לבית אבתם שנים עשר מפות איש את שמו תכתב על מפתחו: מלל עם בני ישראל וסב מנהון חטרא חטרא לבית אבא מן כל רב רבניהון לבית אבהתהון תרי עשר חטרין גבר ית שמה תכתוב על חטרה: ואת שם אהרן תכתב על מטה לוי כי מטה אחד לראש בית אבותם: ואת שם אהרן תכתב על מטה לוי כי מטה אחד לראש בית אבותם: וית שמה דאהרן תכתוב על חטרא דלוי ארי חטרא חד לריש בית אבהתהון: ויהנחתם באהל מועד לפני העדות אשר אועד לכם שמה: והנחתם באהל מועד לפני

העדות אשר אועד לכם שמה: ותצנענון במשכן זמנא קדם סהדותא די זמנא מימרי לכוון תמן: והיה האיש אשר אבחרבו מפתחו יפרח והשכתי מעלי את תלנות בני ישראל אשר הם מליגים עליכם: והיה האיש אשר אבחרבו מפתחו יפרח והשכתי מעלי את תלנות בני ישראל אשר הם מליגים עליכם: ויהי גברא דאתרעי בה חטרה ינעי ואניח מן קדמי ית תורעמת בני ישראל די אנון מתרעמין עליכון: כ וידבר משה אל בני ישראל ויתנו אליו כל נשיאיהם מטה לנשיא אחד מטה לנשיא אחד לבית אבתם שנים עשר מפות ומטה אהרן בתוך מפותם: וידבר משה אל בני ישראל ויתנו אליו כל נשיאיהם מטה לנשיא אחד מטה לנשיא אחד לבית אבתם שנים עשר מפות ומטה אהרן בתוך מפותם: ומליל משה עם בני ישראל ויהבו לה כל רב רבניהון חטרא לרפא חד חטרא לרפא חד לבית אבהתהון תרי עשר חטרין וחטרא דאהרן בגו חטריהון: כ וינח משה את המפות לפני יהוה באהל העדת: וינח משה את המפות לפני יהוה באהל העדת: ואצנע משה ית חטרא קדם יי במשכנא דסהדותא: כ ויהי מפתח ויבא משה אל אהל העדות והנה פרח מטה אהרן לבית לוי ויצא פרח ויצא ציץ ויגמל שקדים: ויהי מפתח ויבא משה אל אהל העדות והנה פרח מטה אהרן לבית לוי ויצא פרח ויצא ציץ ויגמל שקדים: ויהוה ביומא דבתרוהי ועל משה למשכנא דסהדותא והא נעא חטרא דאהרן לבית לוי ואפק לבלבין ואנץ גץ וכפת שגדין: כ ויצא משה את כל המפתח מלפני יהוה אל בני ישראל ויראו ויקחו איש מפתחו: ויצא משה את כל המפתח מלפני יהוה אל בני ישראל ויראו ויקחו איש מפתחו: ואפק משה

ית כל חטריא מן קדם יי לות כל בני ישראל
 ואשתמודעו ונסיכו גבר חטרה: פ
 שיש כה ויאמר יהוה אל־משה השב את־מטה
 אהרן לפני העדות למשמרת לאות לבני־מרי
 ותכל תלונתם מעלי ולא ימתו: ויאמר יהוה
 אל־משה השב את־מטה אהרן לפני העדות
 למשמרת לאות לבני־מרי ותכל תלונתם מעלי
 ולא ימתו: ואמר יי למשה אתב ית חטרא דאחרן
 לקדם סהדותא למטרא לאת לעמא סרבנא
 ויסופן תרעמתהון מן קדמי ולא ימותו: כ ויעש
 משה כאשר צוה יהוה אתו כן עשה: ויעש
 משה כאשר צוה יהוה אתו כן עשה: ועבד משה
 כמא די פקיד יי יתה כן עבד: פ כ ויאמרו בני
 ישראל אל־משה לאמר הן גוענו אבדנו כלנו
 אבדנו: ויאמרו בני ישראל אל־משה לאמר הן
 גוענו אבדנו כלנו אבדנו: ואמרו בני ישראל
 למשה למימר הא מנא קטלת חרפא הא מנא
 בלעת ארעא והא מנא דמיתו כמותנא: כה כל
 הקרב אל־משכן יהוה ימות האם
 תמנו לגוע: כל הקרב אל־משכן יהוה
 ימות האם תמנו לגוע: כל דקרב מקרב למשפנא
 דיי מאית הא אנתנא סיפין לממת: ס א ויאמר
 יהוה אל־אהרן אתה ובניך ובית־אבירך אתך
 תשא את־עון המקדש ואתה ובניך אתך
 תשא את־עון כהנתכם: ויאמר יהוה אל־אהרן
 אתה ובניך ובית־אבירך אתך תשא את־עון
 המקדש ואתה ובניך אתך תשא את־עון
 כהנתכם: ואמר יי לאחרן את ובניך ובית אבירך
 עמך תסלחון על חובי מקדשא ואת ובניך עמך
 תסלחון על חובי כהנתכון: ד וגם את־אחירך
 מטה לוי שבט אבירך הקרב אתך וילוו עליך
 וישרתוך ואתה ובניך אתך לפני אהל העדת:
 וגם את־אחירך מטה לוי שבט אבירך הקרב אתך
 וילוו עליך וישרתוך ואתה ובניך אתך לפני אהל

העדת: ואף ית אחירך שבטא דלוי שבטא דאבירך
 קרב לותך ויתוספון עלך וישמשנך ואת ובניך
 עמך קדם משפנא דסהדותא: ג וישמרו
 משמרתך ומשמרת כל־האהל אך אל־פלי
 הקדש ואל־המזבח לא יקרבו ולא־ימתו גם־
 הם גם־אתם: ושמרו משמרתך ומשמרת כל־
 האהל אך אל־פלי הקדש ואל־המזבח לא יקרבו
 ולא־ימתו גם־הם גם־אתם: וישרון משרתך
 ומשרת כל משפנא ברם למני קודשא ולמדבחא
 לא יקרבון ולא ימותון אף אנון אף אתון:
 ד וילוו עליך וישמרו את־משמרת אהל מועד
 לכל עבדת האהל וזר לא־יקרב אליכם: וילוו
 עליך וישמרו את־משמרת אהל מועד לכל עבדת
 האהל וזר לא־יקרב אליכם: ויתוספון עלך
 וישרון ית משרת משפן זמנא לכל פלחן משפנא
 וחלוני לא יקרב לותכון: ה וישמרתם את
 משמרת הקדש ואת משמרת המזבח ולא־
 יהיה עוד קצף על־בני ישראל: ושמרתם את
 משמרת הקדש ואת משמרת המזבח ולא־יהיה
 עוד קצף על־בני ישראל: ויתשרון ית משרת
 קודשא וית משרת מדבחא ולא יהי עוד רגזא
 על בני ישראל: ו ואני הנה לקחת את־אחיכם
 הלויים מתוך בני ישראל לכם מתנה נתנים
 ליהוה לעבד את־עבדת אהל מועד: ואני הנה
 לקחת את־אחיכם הלויים מתוך בני ישראל לכם
 מתנה נתנים ליהוה לעבד את־עבדת אהל מועד:
 ואנא הא קריבית ית אחיכון לואי מגו בני
 ישראל לכון מתנא יהיבין קדם יי למפלח ית
 פלחן משפן זמנא: ו ואתה ובניך אתך תשמרו
 את־כהנתכם לכל־דבר המזבח ולמפית
 לפרכת ועבדתם עבדת מתנה אתן את־
 כהנתכם והזר הקרב יומת: ואתה ובניך אתך
 תשמרו את־כהנתכם לכל־דבר המזבח ולמפית
 לפרכת ועבדתם עבדת מתנה אתן את־כהנתכם

אֲשֶׁר־יִתְּנוּ לַיהוָה לֶךְ נִתְּתִים: כָּל חֶלֶב יִצְהָר
וְכָל־חֶלֶב תִּירוֹשׁ וְדָגָן רִאשִׁיתָם אֲשֶׁר־יִתְּנוּ לַיהוָה
לֶךְ נִתְּתִים: כָּל טוֹב מִשַּׁח וְכָל טוֹב חֶמֶר וְעֶבֶר
רִאשִׁיתָהוֹן דִּי יִתְּנוּן קֳדָם יי לֶךְ יִהְיֶה־תִּתְּנוּ:
י בַּפּוֹרִי כָל־אֲשֶׁר בְּאַרְצָם אֲשֶׁר־יָבִיאוּ לַיהוָה
לֶךְ יִהְיֶה כָל־מִתְּהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכְלֻנּוּ: בַּפּוֹרִי
כָל־אֲשֶׁר בְּאַרְצָם אֲשֶׁר־יָבִיאוּ לַיהוָה לֶךְ יִהְיֶה
כָל־מִתְּהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכְלֻנּוּ: בַּפּוֹרִי כָּל דִּי בְּאַרְעֵהוֹן
דִּי יִתְּנוּן קֳדָם יי דִּי לֶךְ יִהְיֶה כָּל דְּדָכִי בְּבֵיתְךָ
יִכְלֻנָּה: י כָּל־חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לֶךְ יִהְיֶה: כָּל־חֶרֶם
בְּיִשְׂרָאֵל לֶךְ יִהְיֶה: כָּל חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל דִּי לֶךְ
יִהְיֶה: ט כָּל־פֶּטֶר רָחֵם לְכָל־בֶּשָׂר אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ
לַיהוָה בְּאֶדָם וּבִבְהֵמָה יִהְיֶה־לֶךְ אֶדָּה א פָּדָה
תַּפְּדָה אֶת בְּכוֹר הָאָדָם וְאֶת בְּכוֹר־הַבְּהֵמָה
הַטְּמֵאָה תַּפְּדָה: כָּל־פֶּטֶר רָחֵם לְכָל־בֶּשָׂר אֲשֶׁר־
יִקְרִיבוּ לַיהוָה בְּאֶדָם וּבִבְהֵמָה יִהְיֶה־לֶךְ אֶדָּה א פָּדָה
תַּפְּדָה אֶת בְּכוֹר הָאָדָם וְאֶת בְּכוֹר־הַבְּהֵמָה
הַטְּמֵאָה תַּפְּדָה: כָּל פֶּתַח וְלֵדָא לְכָל בֶּשָׂר דִּי
יִקְרִיבוּן קֳדָם יי בְּאַנְשָׁא וּבַבְּעִירָא יִהְיֶה לֶךְ בְּרֵם
מִפְּרֵק תַּפְּרוֹק יֵת בּוֹכְרָא דְאַנְשָׁא וְיֵת בּוֹכְרָא
דְּבְּעִירָא מִסְּאָבָא תַּפְּרוֹק: ט וּפְדִיּוֹ מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ
תַּפְּדָה בְּעֶרְפֶּךָ כֶּסֶף חֲמִשָּׁת שֶׁקֶלִים בְּשֶׁקֶל
הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הוּא: וּפְדִיּוֹ מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ
תַּפְּדָה בְּעֶרְפֶּךָ כֶּסֶף חֲמִשָּׁת שֶׁקֶלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ
עֶשְׂרִים גֵּרָה הוּא: וּפְרִקְנָה מִכֶּרֶם יִרְחָא תַּפְּרוֹק
בְּפִרְסָנָה כֶּסֶף חֲמִשׁ סִלְעִין בְּסִלְעֵי קוֹדֶשׁא עֶשְׂרִין
מָעִין הוּא: י אֶדָּה בְּכוֹר־שׁוֹר אוֹ־בְכוֹר כֶּשֶׁב
אוֹ־בְכוֹר עֹז לֹא תַּפְּדָה קֹדֶשׁ הֵם אֶת־דָּמָם
תִּזְרֹק עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־חֵלְבָם תִּקְטִיר אֵשָׁה
לְרִיחַ נִיחֻחַ לַיהוָה: אֶדָּה בְּכוֹר־שׁוֹר אוֹ־בְכוֹר כֶּשֶׁב
אוֹ־בְכוֹר עֹז לֹא תַּפְּדָה קֹדֶשׁ הֵם אֶת־דָּמָם תִּזְרֹק
עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־חֵלְבָם תִּקְטִיר אֵשָׁה לְרִיחַ נִיחֻחַ
לַיהוָה: בְּרֵם בּוֹכְרָא דְתוֹרָא אוֹ בּוֹכְרָא דְאַמְרָא אוֹ
בּוֹכְרָא דְעֵזָא לֹא תַּפְּרוֹק קוֹדֶשׁא אֲנֹן יֵת דְּמָהוֹן

וְהוֹר הַקָּרֵב יוֹמָת: וְאֵת וּבְנֵיךָ עִמָּךְ תִּשְׁרוּן יֵת
כְּהוֹנֵתְכוֹן לְכָל פִּתְגָם מִדְּבַחָא וּלְמַגֵּן לְפְרוֹכְתָא
וְתַפְלִחוֹן פִּלְחוֹן מִתְּנָא אֵיחָב יֵת כְּהוֹנֵתְכוֹן וְחִלוֹנִי
דִּיקָרֵב יִתְקַטֵּל: פ הַיִּדְבָּר יִהְיֶה אֶל־אֶהְרֹן וְאֵלֵי
הַנֶּהָה נִתְּתִי לֶךְ אֶת־מִשְׁמֶרֶת תְּרוּמָתִי לְכָל־
קֹדֶשִׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֶךְ נִתְּתִים לְמִשְׁחָה וּלְבִגְדֵי
לְחֻק־עוֹלָם: וַיִּדְבָּר יְהוָה אֶל־אֶהְרֹן וְאֵלֵי
הַנֶּהָה נִתְּתִי לֶךְ אֶת־מִשְׁמֶרֶת תְּרוּמָתִי לְכָל־קֹדֶשִׁי בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל לֶךְ נִתְּתִים לְמִשְׁחָה וּלְבִגְדֵי לְחֻק־עוֹלָם:
וּמִלִּיל יי עִם אֶהְרֹן וְאַנָּה הָא יִהְיֶה לֶךְ יֵת מִטְּרַת
אֶפְרָשׁוֹתִי לְכָל קוֹדֶשִׁיא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֶךְ יִהְיֶה־תִּתְּנוּ
לְרִבּוֹ וּלְבִגְדֵי לְקִים עָלֶם: ט וְהָיָה לֶךְ מִקֹּדֶשׁ
הַקֹּדֶשִׁים מִן־הָאֵשׁ כָּל־קָרְבָּנָם לְכָל־מִנְחָתָם
וּלְכָל־חֻטְאָתָם וּלְכָל־אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יֵשִׁיבוּ לִי
קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁים לֶךְ הוּא וּלְבִגְדֵי: וְהָיָה לֶךְ
מִקֹּדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים מִן־הָאֵשׁ כָּל־קָרְבָּנָם לְכָל־מִנְחָתָם
וּלְכָל־חֻטְאָתָם וּלְכָל־אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יֵשִׁיבוּ לִי קֹדֶשׁ
קֹדֶשִׁים לֶךְ הוּא וּלְבִגְדֵי: דִּין יִהְיֶה לֶךְ מִקֹּדֶשׁ
קוֹדֶשִׁיא מוֹתֵר מִן אֲשָׁמָא כָּל קָרְבָּנֵהוֹן לְכָל
מִנְחָתָהוֹן וּלְכָל חֲטוֹתָהוֹן וּלְכָל אֲשָׁמָהוֹן דִּי
יִתְּנוּן קֳדָם קוֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין דִּי לֶךְ הוּא וּלְבִגְדֵי:
י בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים תֹּאכְלֻנּוּ כָּל־זֶכֶר יֹאכֵל אֹתוֹ
קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לֶךְ: בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים תֹּאכְלֻנּוּ כָּל־זֶכֶר
יֹאכֵל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לֶךְ: בְּקֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין תִּכְלֹנָה
כָּל דְּכֹנְרָא יִכְוֹל יֵתָה קוֹדֶשׁא יִהְיֶה לֶךְ: י וְהָיָה־לֶךְ
תְּרוּמָת מִתְּנָם לְכָל־תְּנוּפֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֶךְ
נִתְּתִים וּלְבִגְדֵי וּלְבִגְדֵי אֶתְךָ לְחֻק־עוֹלָם כָּל־
מִתְּהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכֵל אֹתוֹ: וְהָיָה־לֶךְ תְּרוּמָת מִתְּנָם
לְכָל־תְּנוּפֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֶךְ נִתְּתִים וּלְבִגְדֵי
וּלְבִגְדֵי אֶתְךָ לְחֻק־עוֹלָם כָּל־מִתְּהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכֵל
אֹתוֹ: וְדִין לֶךְ אֶפְרָשׁוֹת מִתְּנָתָהוֹן לְכָל אֲרָמוֹת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֶךְ יִהְיֶה־תִּתְּנוּ וּלְבִגְדֵי וּלְבִגְדֵי עִמָּךְ
לְקִים עָלֶם כָּל דְּדָכִי בְּבֵיתְךָ יִכְוֹל יֵתָה: י כָּל־
חֶלֶב יִצְהָר וְכָל־חֶלֶב תִּירוֹשׁ וְדָגָן רִאשִׁיתָם

תזרוק על מדבקה ונת תרביהון תסק קרבן
 לאתקבלא ברעוא קדם יי: ובשרם יהיה לך
 כחזה התנופה וכשוק תימין לך יהיה: ובשרם
 יהיה לך כחזה התנופה וכשוק תימין לך יהיה:
 ובשרהון יהי לך כחדיא דארמיתא וכשוקא
 דמינא לך יהי: יי כל | תרומת הקדשים אשר
 ירימו בני ישראל ליהוה נתתי לך ולבניך
 ולבנותיך אתך לחקעולם ברית מלח עולם
 הוא לפני יהוה לך ולזרעך אתך: כל | תרומת
 הקדשים אשר ירימו בני ישראל ליהוה נתתי לך
 ולבניך ולבנותיך אתך לחקעולם ברית מלח
 עולם הוא לפני יהוה לך ולזרעך אתך: כל
 אפרשות קודשאי די פרשון בני ישראל קדם יי
 יקבית לך ולבניך ולבנותיך עמך לקנס עלם קנס
 מלח עלם הוא קדם יי לך ולבניך עמך: כ | ואמר
 יהוה אליהם בארצם לא תנחל וחלק
 לא יהיה לך בתוכם אני חלקך ונחלתך בתוך
 בני ישראל: ואמר יהוה אליהם בארצם לא
 תנחל וחלק לא יהיה לך בתוכם אני חלקך
 ונחלתך בתוך בני ישראל: ואמר יי לאהרן
 בארעהון לא תחסין וחלק לא יהי לך ביניהון
 מתנן די יקבית לך אנון חלקך ואחסנתך בגו בני
 ישראל: ס

שביעי כ | ולבני לוי הנה נתתי פלמער
 בישראל לנחלה חלק עבדתם אשריהם
 עבדים את עבדת אהל מועד: ולבני לוי הנה
 נתתי פלמער בישראל לנחלה חלק עבדתם
 אשריהם עבדים את עבדת אהל מועד: ולבני
 לוי הא יקבית כל מעשרא בישראל לאחסנא
 חלק פלחנהון די אנון פלחין ית פלחן משפן
 זמנא: כ | ולא יקרכו עוד בני ישראל אל אהל
 מועד לשאת חטא למות: ולא יקרכו עוד בני
 ישראל אל אהל מועד לשאת חטא למות: ולא
 יקרבון עוד בני ישראל למשפן זמנא לקבלא

חובא לממת: כ | ועבד הלוי הוא את עבדת
 אהל מועד והם ישאו עונם חקת עולם
 לדתיתכם ובתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה:
 ועבד הלוי הוא את עבדת אהל מועד והם
 ישאו עונם חקת עולם לדתיתכם ובתוך בני
 ישראל לא ינחלו נחלה: ויפלחון לואי אנון ית
 פלחן משפן זמנא ואנון יקבלון חוביהון קנס
 עלם לדריכון ובגו בני ישראל לא יחסנו
 אחסנא: כ | כי את מעשר בני ישראל אשר
 ירימו ליהוה תרומה נתתי ללויים לנחלה
 על פן אמרתי להם בתוך בני ישראל לא
 ינחלו נחלה: כי את מעשר בני ישראל אשר
 ירימו ליהוה תרומה נתתי ללויים לנחלה על פן
 אמרתי להם בתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה:
 ארי ית מעשרא דבני ישראל די פרשון קדם יי
 אפרשותא יקבית ללואי לאחסנא על פן אמרית
 להון בגו בני ישראל לא יחסנו אחסנא: פ
 כ | וידבר יהוה אלי משה לאמר: וידבר יהוה
 אלי משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר:
 כ | ואלה לויים תדבר ואמרתי אליהם פיתקחו
 מאת בני ישראל את המעשר אשר נתתי
 לכם מאתם בנחלתכם ותרומתם ממנו תרומת
 יהוה מעשר מן המעשר: ואלה לויים תדבר
 ואמרתי אליהם פיתקחו מאת בני ישראל את
 המעשר אשר נתתי לכם מאתם בנחלתכם
 ותרומתם ממנו תרומת יהוה מעשר מן המעשר:
 וילואי תמלל ותימר להון ארי תסבון מן בני
 ישראל ית מעשרא די יקבית לכוון מנהון
 באחסנתכון ותפרשון מנה אפרשותא קדם יי
 מעשרא מן מעשרא: כ | ונחשב לכם תרומתכם
 פדגן מן הגזן וכמלאה מן היקב: ונחשב לכם
 תרומתכם פדגן מן הגזן וכמלאה מן היקב:
 ותתחשב לכוון אפרשותכון כעבורא מן אדרא
 וכמלאתא מן מעשרתא: כ | תרימו גם אתם

וְנִחַשְׁב־לְלוֹיִם כְּתִבּוּאֹת גֵּרִין וְכְתִבּוּאֹת יִקְבִּי וְתִימֹר
 לְהוֹן בְּאַפְרָשׁוּתְכֹן יֵת שׁוּפְרָה מִנָּה וְיִתְחַשֵּׁב
 לְלוֹאִי כַּעֲלֵלֹת אֲדָרָא וְכַעֲלֵלֹת מַעְצָרָא:
 אִי וְאִכְלֵתֶם אֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אֲתֶם וּבֵיתְכֶם
 כִּי־שָׁכַר הוּא לָכֶם חֲלָף עֲבַדְתֶּם בְּאֶהֱל
 מוֹעֵד: וְאִכְלֵתֶם אֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אֲתֶם וּבֵיתְכֶם
 כִּי־שָׁכַר הוּא לָכֶם חֲלָף עֲבַדְתֶּם בְּאֶהֱל מוֹעֵד:
 וְתִיכְלוּן יֵתָה בְּכָל אֶתֶר אֲתוֹן וְאֲנֹש בְּתִיכֹן אֲרִי
 אֲגָרָא הוּא לְכוֹן חֲלָף פְּלַחְכוֹן בְּמִשְׁפַּח זְמָנָא:
 וְלֹא־תִשְׁאֹו עָלָיו חֲטָא בְּהִרְמִיכֶם אֶת־חֲלָבֹו
 מִמֶּנּוּ וְאֶת־קִדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלָלוּ וְלֹא
 תָמוּתוּ: וְלֹא־תִשְׁאֹו עָלָיו חֲטָא בְּהִרְמִיכֶם אֶת־
 חֲלָבֹו מִמֶּנּוּ וְאֶת־קִדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלָלוּ
 וְלֹא תָמוּתוּ: וְלֹא תִקְבְּלוּן עֲלוֹהֵי חוּבָא
 בְּאַפְרָשׁוּתְכֹן יֵת שׁוּפְרָה מִנָּה וְיֵת קוֹדֶשִׁיא דְּבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלָלוּ וְלֹא תָמוּתוּ: פ פ פ

צ"ה פסוקים, דניאל סימן.

תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל מַעֲשְׂרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ
 מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּנְתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת
 יְהוָה לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן: כֵּן תָּרִימוּ גַם־אֲתֶם תְּרוּמַת
 יְהוָה מִכָּל מַעֲשְׂרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וּנְתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה לְאַהֲרֹן
 הַכֹּהֵן: כֵּן תִּפְרֹשׁוּן אִף אֲתוֹן אֲפֻרְשׁוּתָא קָדָם יי
 מִכָּל מַעֲשְׂרֵיכֹן דִּי תִסְבוּן מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְתִתְּנוּן מִנָּה יֵת אֲפֻרְשׁוּתָא קָדָם יי לְאַהֲרֹן כְּהֵנָּה:
 כט מִכָּל מִתְּנֵיכֶם תָּרִימוּ אֵת כָּל־תְּרוּמַת
 יְהוָה מִכָּל־חֲלָבֹו אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: מִכָּל
 מִתְּנֵיכֶם תָּרִימוּ אֵת כָּל־תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל־
 חֲלָבֹו אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: מִכָּל מִתְּנֵיכֹן תִּפְרֹשׁוּן
 יֵת כָּל אֲפֻרְשׁוּתָא דִּי מִכָּל שׁוּפְרָה יֵת מִקְדָּשָׁה
 מִנָּה:

מפסיר ל ואמרת אלהם בהרימכם את־חלבֹו
 מִמֶּנּוּ וְנִחַשְׁב־לְלוֹיִם כְּתִבּוּאֹת גֵּרִין וְכְתִבּוּאֹת
 יִקְבִּי: וְאִמַּרְתָּ אֵלֶיֶם בְּהִרְמִיכֶם אֶת־חֲלָבֹו מִמֶּנּוּ

הפטרה לפרשת קורח בשמואל א פרק יא

יֵאֵר וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־הָעָם לָכוּ וְנִלְכְּהָ הַגִּלְגָּל וְנִחַדֵּשׁ שָׁם הַמְּלוּכָה: וַיֵּלְכוּ כָּל־הָעָם הַגִּלְגָּל
 וַיִּמְלְכוּ שָׁם אֶת־שָׁאוּל לִפְנֵי יְהוָה בַּגִּלְגָּל וַיִּזְבְּחוּ־שָׁם זִבְחִים שְׁלָמִים לִפְנֵי יְהוָה וַיִּשְׂמַח שָׁם שָׁאוּל
 וְכָל־אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל עִד־מָאֹד: יב וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל הִנֵּה שָׁמַעְתִּי בְקִלְכֶם לְכָל
 אֲשֶׁר־אָמַרְתֶּם לִי וְאָמַלִיד עֲלֵיכֶם מִלֶּדֶ: ד וַעֲתָה הִנֵּה־הַמֶּלֶךְ א מִתְחַלֵּף לִפְנֵיכֶם וְאֲנִי זָקֵנִי וְשִׁבְתִּי
 וּבְנֵי הָעָם אֲתִכֶּם וְאֲנִי הִתְחַלֵּכְתִּי לִפְנֵיכֶם מִנְּעָרִי עַד־הַיּוֹם הַזֶּה: ה הִנֵּנִי עֲנֹו כִי נֹגֵד יְהוָה וְנֹגֵד
 מִשִּׁיחוֹ אֶת־שׁוּר א מִי לְקַחְתִּי וְחִמּוֹר מִי לְקַחְתִּי וְאֶת־מִי עֲשִׂקְתִּי אֶת־מִי רִצּוֹתִי וּמִי־מִי לְקַחְתִּי
 כִּפֹּר וְאֵעָלִים עֵינֵי בֹו וְאָשִׁיב לָכֶם: ו וַיֹּאמְרוּ לֹא עֲשִׂקְתָּנוּ וְלֹא רִצּוֹתָנוּ וְלֹא לְקַחְתָּ מִי־אִישׁ
 מֵאוּמָה: ז וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עַד יְהוָה בָּכֶם וְעַד מִשִּׁיחוֹ הַיּוֹם הַזֶּה כִּי לֹא מִצִּאתֶם בְּיָדִי מֵאוּמָה
 וַיֹּאמֶר עַד: ו וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־הָעָם יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת־מִשְׁהָ וְאֶת־אַהֲרֹן וְאֲשֶׁר הֵעֲלָה
 אֶת־אֲבֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: ח וַעֲתָה הִתִּיצְבוּ וְאִשְׁפֹּטָה אֲתֶכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֵת כָּל־צִדְקוֹת יְהוָה
 אֲשֶׁר־עָשָׂה אֲתֶכֶם וְאֶת־אֲבֹתֵיכֶם: ט כַּאֲשֶׁר־בָּא יַעֲקֹב מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹוּ אֲבֹתֵיכֶם אֶל־יְהוָה וַיִּשְׁלַח
 יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן וַיּוֹצִיאוּ אֶת־אֲבֹתֵיכֶם מִמִּצְרַיִם וַיִּשְׁכּוּם בְּמִקְוֹם הַזֶּה: י וַיִּשְׁפְּחוּ
 אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וַיִּמְכֹּר אֹתָם בְּיַד סִיסְרָא שָׂר־צָבָא חֲצוֹר וּבִיד־פְּלִשְׁתִּים וּבִיד־מֶלֶךְ מוֹאָב

וילחמו בם: ויזעקו אליהו ויאמרו חטאנו כי עזבנו את־יהוה ונעבד את־הבעלים ואת־העשתרות ועתה הצילנו מיד איבנו ונעבדך: וישלח יהוה את־ירבעל ואת־בן ואת־יפתח ואת־שמואל ויצל אתכם מיד איביכם מסביב ותשבו בטח: ותראו כי נחש מלך בני־עמון בא עליכם ותאמרו לי לא כִּי־מלך ימלך עלינו ויהוה אלהיכם מלכם: ועתה הנה המלך אשר בחרתם אשר שאלתם והנה נתן יהוה עליכם מלך: ואת־יראו את־יהוה ועבדתם אתו ושמעתם בקולו ולא תמרו את־פי יהוה והיתם גם־אתם וגם־המלך אשר מלך עליכם אחר יהוה אלהיכם: ואם־לא תשמעו בקול יהוה ומריתם את־פי יהוה והיתת יד־יהוה בכם ובאבותיכם: גם־עתה התיצבו וראו את־הדבר הגדול הזה אשר יהוה עשה לעיניכם: והלא קציר־חטים היום אקרא אליהו ויתן קלות ומטר ודעו וראו כי־רעתכם רבה אשר עשיתם בעיני יהוה לשאול לכם מלך: ויקרא שמואל אליהו ויתן יהוה קלת ומטר ביום ההוא ויירא כל־העם מאד את־יהוה ואת־שמואל: ויאמרו כל־העם אלי־שמואל התפלל בעד־עבדיך אליהו ואל־נמות כי־יספנו על־כל־חטאתינו רעה לשאל לנו מלך: ויאמר שמואל אל־העם אל־תיראו אתם עשיתם את כל־הרעה הזאת אך אל־תסורו מאחרי יהוה ועבדתם את־יהוה בכל־לבבכם: ולא תסורו כי אחרי היתהו אשר לא־יועילו ולא יצילו ביתהו המה: כִּי לא־ימש יהוה את־עמו בעבור שמו הגדול כי הואיל יהוה לעשות אתכם לו לעם:

איפה ההתקשרות שלך?

חדש!

עושים מנוי ומקבלים את
הגיליון למייל מדי שבוע

051-5415770 או בואטסאפ: chabadisrael.co.il/alonichabad

הפטרה לשבת ר"ח לשמו"ח

בישעיהו פרק סו

סו « כֹּה אָמַר יְהוָה הַשְּׁמַיִם כִּסְאִי וְהָאָרֶץ רִגְלִי אֵיזֶה בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנוּ לִי וְאֵיזֶה מְקוֹם מְנוּחָתִי: ^א וְאֶת־כָּל־אֱלֹהֵי יְדֵי עֲשָׂתָה וַיְהִי כָל־אֱלֹהֵי נְאֻם־יְהוָה וְאֶל־זֶה אֵפִיט אֶל־עֲנִי וְנִכְהֲרוּם וְחָרַד עַל־דְּבָרִי: ^ב שׁוֹחֵט הַשּׁוֹר מִכַּחֲאִישׁ זֹבַח הַשֶּׁה עֶרְף פֶּלֶב מַעֲלָה מִנְחָה דִם־חֲזִיר מִזְכִּיר לְבָנָה מִבְּרֶד אֹן גַּם־הִמָּה בָּחֲרוּ בְּדִרְכֵיהֶם וּבִשְׁקֻצֵיהֶם נִפְשָׁם חֲפָצָה: ^ג גַּם־אֲנִי אֲבַחַר בַּתַּעֲלָלֵיהֶם וּמְגֹרֹתָם אֲבִיא לָהֶם יַעַן קָרָאתִי וְאִין עֲוֹנָה דִּבַּרְתִּי וְלֹא שָׁמְעוּ וַיַּעֲשׂוּ הָרַע בְּעֵינִי וּבְאָשֶׁר לֹא־חֲפָצְתִי בָּחֲרוּ: ^ד שָׁמְעוּ דְּבַר־יְהוָה הַחֲרָדִים אֶל־דְּבָרוֹ אָמְרוּ אַחֲיֶיכֶם שְׁנֵאִיכֶם מְנַדִּיכֶם לְמַעַן שְׁמִי יִכְבֹּד יְהוָה וְנִרְאָה בְּשִׁמְחַתְכֶם וְהֵם יִבְשׁוּ: ^ה קוֹל שְׁאוֹן מַעִיר קוֹל מַהִיכָל קוֹל יְהוָה מִשְׁלָם גְּמוּל לְאִיבֵיו: ^ו בְּמָרָם תַּחִּיל יִלְדָה בְּמָרָם יָבֹוא חֶבֶל לָהּ וְהַמְלִיטָה זָכָר: ^ז מִי־שָׁמַע כְּזֹאת מִי רָאָה כְּאֵלֶּה הַיּוֹחֵל אֶרֶץ בְּיוֹם אֶחָד אִם־יִגְלַד גּוֹי פֶּעַם אַחַת בִּי־חֲלָה גַם־יִלְדָה צִיּוֹן אֶת־בְּנֶיהָ: ^ח הָאֲנִי אֲשַׁבֵּיר וְלֹא אוֹלִיד יֹאמַר יְהוָה אִם־אֲנִי הַמוֹלִיד וְעַצְרָתִי אָמַר אֱלֹהֶיךָ: ^ט שָׁמְחוּ אֶת־יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ כֹה כָל־אֶהֱבִיָּה שִׁישׁוּ אֶתְּהָ מְשׁוֹשׁ כָּל־הַמִּתְאַפְּלִים עָלֶיהָ: ^י לְמַעַן תִּיגָלוּ וּשְׂבַעְתֶּם מִשֹּׁר תִּנְחַמְיָה לְמַעַן תִּמְצְאוּ וְהַתַּעֲנִיגְתֶּם מִזֵּיו כְּבוֹדָהּ: ^{יא} כִּי־כֹה | אָמַר יְהוָה הִנְנִי נֹטֶה־אֲלֶיהָ כְּנֹהֵר שָׁלוֹם וּכְנֹחַל שׁוֹמֵר כְּבוֹד גּוֹיִם וַיִּנְקַתָּם עַל־צַד תִּנְשְׂאוּ וְעַל־בְּרָכִים תִּשְׁעִשְׁעוּ: ^{יב} כְּאִישׁ אֲשֶׁר אִמּוֹ תִּנְחַמְנוּ בֶן אֲנֹכִי אֲנַחֲמֶכֶם וּבִירוּשָׁלַם תִּנְחַמּוּ: ^{יג} וְרֵאִיתֶם וְשִׂשׁ לְבַבְכֶם וְעֲצֻמוֹתֵיכֶם כִּדְשָׁא תִפְרַחְנָה וְנוֹדַעַה יְדִי־יְהוָה אֶת־עַבְדֵּיו וְזַעַם אֶת־אִיבֵיו: ^{יד} כִּי־הִנֵּה יְהוָה בָּאֵשׁ יָבֹוא וְכִסּוּפָה מִרְפַּבְתָּיו לְהַשִּׁיב בַּחֲמָה אִפּוֹ וְנִעְרָתוֹ בְּלַחְבִּי־אֵשׁ: ^{טו} כִּי בָאֵשׁ יְהוָה נִשְׁפָּט וּבְחֲרָפוֹ אֶת־כָּל־בָּשָׂר וְרַבּוּ חֲלָלֵי יְהוָה: ^{טז} הַמִּתְקַדְּשִׁים וְהַמְטַהֲרִים אֶל־הַגָּזוֹת אַחֵר אַחַת בְּתוֹךְ אֲכָלִי בֶשֶׂר הַחֲזִיר וְהַשֶּׁקֶץ וְהַעֲכָבֵר יַחֲדוּ יִסְפוּ נְאֻם־יְהוָה: ^{יז} וְאֲנֹכִי מַעֲשִׂיהֶם וּמַחֲשַׁבְתֵיהֶם בָּאָה לִקְבֹץ אֶת־כָּל־הַגּוֹיִם וְהַלְשִׁנּוֹת וּכְאוּ וּרְאוּ אֶת־כְּבוֹדִי: ^{יח} וְשִׁמְתִי בָהֶם אוֹת וְשִׁלַּחְתִּי מֵהֶם | פְּלִיטִים אֶל־חֲגוּזִים תַּרְשִׁישׁ פּוֹל וְלוֹד מִשְׁכֵּי קֶשֶׁת תִּבֵּל וַיּוֹן הָאִיִּים הַרְחִיקִים אֲשֶׁר לֹא־שָׁמְעוּ אֶת־שְׁמִיעִי וְלֹא־רְאוּ אֶת־כְּבוֹדִי וְהִגִּידוּ אֶת־כְּבוֹדִי בְּגוֹיִם: ^{יט} וְהִבִּיאוּ אֶת־כָּל־אֲחֵיכֶם | מִכָּל־הַגּוֹיִם | מִנְחָה | לַיהוָה בְּשׁוֹסִים וּבְכָרֶב וּבְכַרְדִּים וּבְכַפְרוֹת עַל הַר קָדְשִׁי יְרוּשָׁלַם אָמַר יְהוָה כְּאֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמִּנְחָה בְּכָלִי מִהוֹר בֵּית יְהוָה: ^כ וְגַם־מֵהֶם אֶקַּח לְכַהֲנִים לְלוֹיִם אָמַר יְהוָה: ^{כא} כִּי כְּאֲשֶׁר הַשְּׁמַיִם הַחֲרָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עֹמְדִים לִפְנֵי נְאֻם־יְהוָה בֶּן יַעֲמֹד זֶרַעְכֶם וְשִׁמְכֶם: ^{כב} וְהָיָה מִדִּי־חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדִּי שֶׁבַת בְּשַׁבְתּוֹ יָבֹוא כָּל־בָּשָׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אָמַר יְהוָה: ^{כג} וַיִּצְאוּ וּרְאוּ בְּפָגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים כִּי תוֹלַעְתָּם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכָּפֶה וְהָיוּ דְּרָאוֹן לְכָל־בָּשָׂר: ^{כד} וְהָיָה מִדִּי־חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדִּי שֶׁבַת בְּשַׁבְתּוֹ יָבֹוא כָּל־בָּשָׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אָמַר יְהוָה:

הפטרה לערב ראש חודש לשמו"ת

שמואל א פרק כ

י' וַיֹּאמְרוּ לוֹ יְהוֹנָתָן מִחֵר חֲדָשׁ וְנִפְקְדָתָּ כִּי יִפְקֹד מוֹשְׁבֶיךָ: י' וְשִׁלְשֶׁת תֵּרֵד מֵאֹד וּבֹאֲתָ אֶל־הַמָּקוֹם
 אֲשֶׁר־נִסְתַּרְתָּ שָׁם בַּיּוֹם הַמַּעֲשֶׂה וַיִּשְׁבֹּתָ אֵצֶל הָאֵבֶן הָאֵזוּל: כ' וְאֲנִי שְׁלֹשֶׁת הַחֲצִים צִדָּה אֹרֶה
 לְשַׁלַּח־לִי לַמַּטְרָה: כ"א וְהִנֵּה אֶשְׁלַח אֶת־הַנָּעַר לְךָ מֵצֵא אֶת־הַחֲצִים אִם־אִמְרוּ אִמְרוּ לְנָעַר הִנֵּה
 הַחֲצִים: כ"ב מִמֶּנּוּ וְהִנֵּה קָחְנוּ: כ"ג וּבָאָה כִּי־שָׁלוֹם לְךָ וְאִין דְּבַר חַי־יְהוָה: כ"ד וְאִם־כֹּה אָמַר לְעֵלָם הִנֵּה
 הַחֲצִים מִמֶּנּוּ וְהִלָּאָה לְךָ כִּי שְׁלַחְךָ יְהוָה: כ"ה וְהִדְבַּר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֲנִי וְאַתָּה הִנֵּה יְהוָה בֵּינִי וּבֵינְךָ
 עַד־עוֹלָם: כ"ו וַיִּסְתֵּר דָּוִד בַּשָּׂדֶה וַיְהִי הַחֲדָשׁ וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ אֶל־הַלְחָם לֶאֱכֹל: כ"ז וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ
 עַל־מוֹשְׁבֹו כַּפֶּעַם: כ"ח בַּפֶּעַם אֶל־מוֹשֵׁב הַקִּיר וַיִּקֶּם יְהוֹנָתָן וַיֵּשֶׁב אֲבִנֵּר מֵצֵד שְׂאוּל וַיִּפְקֹד מְקוֹם
 דָּוִד: כ"ט וְלֹא־דִבֶּר שְׂאוּל מְאוּמָּה בַּיּוֹם הַהוּא כִּי אָמַר מִקְרָה הוּא בִלְתִּי מְהוּר הוּא כִּי־לֹא מְהוּר:
 ל' וַיְהִי מִמַּחֲרַת הַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי וַיִּפְקֹד מְקוֹם דָּוִד וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל־יְהוֹנָתָן בְּנֹו מִדּוֹעַ לֹא־בָא בֶן־יִשִּׁי
 גַם־תָּמוּל גַּם־הַיּוֹם אֶל־הַלְחָם: ל"א וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת־שְׂאוּל נִשְׁאָל נִשְׁאָל דָּוִד מַעֲמָדִי עַד־בֵּית לָחֶם:
 ל"ב וַיֹּאמֶר שְׁלַחְנִי נָא כִּי זָבַח מִשְׁפָּחָה לָנוּ בָּעִיר וְהוּא צִוְּה־לִּי אֲחִי וְעַתָּה אִם־מִצָּאֵתִי חַן בְּעֵינֶיךָ
 אִמְלֻטָּה נָא וְאַרְאֶה אֶת־אֲחִי עַל־כֵּן לֹא־בָא אֶל־שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ: ל"ג וַיַּחֲרֹאֶף שְׂאוּל בִּיהוֹנָתָן וַיֹּאמֶר
 לוֹ בֶּן־נָשׁוֹת הַמַּרְדּוֹת הֲלוֹא יָדַעְתִּי כִּי־בָחַר אַתָּה לְבֶן־יִשִּׁי לְכַשְׁתֶּךָ וּלְבִשְׁתַּ עֲרוֹת אִמֶּךָ: ל"ד כִּי
 כָל־הַיָּמִים אֲשֶׁר בֶּן־יִשִּׁי חַי עַל־הָאָדָמָה לֹא תִכּוֹן אַתָּה וּמַלְכוּתְךָ וְעַתָּה שְׁלַח וְקַח אֹתוֹ אֵלַי כִּי
 בֶן־נָשׁוֹת הוּא: ל"ה וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת־שְׂאוּל אָבִיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו לָמָּה יוֹמַת מֶה עָשָׂה: ל"ז וַיִּטֵּל שְׂאוּל
 אֶת־הַחֲנִית עָלָיו לְהַכּוֹתוֹ וַיִּדַּע יְהוֹנָתָן כִּי־כָלָה הִיא מַעַם אָבִיו לְהַמִּית אֶת־דָּוִד: ל"ח וַיִּקֶּם יְהוֹנָתָן
 מַעַם הַשְׁלָחַן בַּחֲרִי־אָף וְלֹא־אָכַל בַּיּוֹם־הַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי לָחֶם כִּי נַעֲצֹב אֶל־דָּוִד כִּי הִכְלִמוּ אָבִיו:
 ל"ט וַיְהִי בַּפֶּקֶד וַיֵּצֵא יְהוֹנָתָן הַשָּׂדֶה לְמוֹעֵד דָּוִד וַנַּעַר קָטָן עָמָו: מ' וַיֹּאמֶר לְנָעַר רֵץ מֵצֵא נָא
 אֶת־הַחֲצִים אֲשֶׁר אֲנִכִּי מוֹרָה הַנָּעַר רֵץ וְהוֹאֲרֶה הַחֲצִי לְהַעֲבֹרוֹ: מ"א וַיָּבֹא הַנָּעַר עַד־מְקוֹם הַחֲצִי
 אֲשֶׁר יָרָה יְהוֹנָתָן וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אַחֲרֵי הַנָּעַר וַיֹּאמֶר הֲלוֹא הַחֲצִי מִמֶּנּוּ וְהִלָּאָה: מ"ב וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן
 אַחֲרֵי הַנָּעַר מִהֲרַה חוּשָׁה אֶל־תַּעֲמֹד וַיִּלְלֵם נַעַר יְהוֹנָתָן אֶת־הַחֲצִים וַיָּבֹא אֶל־אֲדָנָיו: מ"ג וְהַנָּעַר
 לֹא־יָדַע מְאוּמָּה אֵד יְהוֹנָתָן וְדָוִד יָדְעוּ אֶת־הַדְּבָר: מ"ד וַיִּתֵּן יְהוֹנָתָן אֶת־כַּלְיוֹ אֶל־הַנָּעַר אֲשֶׁר־לוֹ
 וַיֹּאמֶר לוֹ לְךָ הִבִּיא הָעִיר: מ"ה הַנָּעַר פָּא וְדָוִד קָם מֵאֵצֶל הַגִּבּוֹ וַיִּפֹּל לְאַפּוֹ אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ שְׁלֹשׁ
 פַּעַמִּים וַיִּשְׁקוּ: מ"ו אִישׁ אֶת־רַעְיוֹ וַיִּכְבּוּ אִישׁ אֶת־רַעְיוֹ עַד־דָּוִד הַגִּבִּיל: מ"ז וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדָוִד לְךָ
 לְשָׁלוֹם אֲשֶׁר נִשְׁפַּעְנוּ שְׁנֵינוּ אֲנַחְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה לֵאמֹר יְהוָה יִהְיֶה: מ"ח בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זֶרְעִי וּבֵין
 זֶרְעֶךָ עַד־עוֹלָם:

לחיות עם הזמן

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	72 ד'	120 ד'							
ו', כ"ט בסיוון	4.13	3.04	4.40	5.48	9.11	12.45	13.21	19.50.4	20.18
ז', ל' בסיוון	4.14	3.05	4.41	5.48	9.11	12.45	13.21	19.50.2	20.18
ח', א' בתמוז	4.14	3.06	4.42	5.49	9.11	12.46	13.21	19.50.0	20.18
ט', ב' בתמוז	4.15	3.07	4.42	5.49	9.12	12.46	13.21	19.49.9	20.17
י', ג' בתמוז	4.16	3.08	4.43	5.50	9.12	12.46	13.21	19.49.6	20.17
יא', ד' בתמוז	4.16	3.09	4.43	5.50	9.12	12.46	13.21	19.49.4	20.17
יב', ה' בתמוז	4.17	3.10	4.44	5.51	9.13	12.46	13.21	19.49.1	20.17
יג', ו' בתמוז	4.18	3.11	4.45	5.51	9.13	12.46	13.21	19.48.8	20.16

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.

לוח ללימוד הרמב"ם כ"ט בסיוון ה'תשפ"ד – ו' בתמוז ה'תשפ"ד

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	כ"ט בסיוון	הלכות שחיטה פרק ג-ה.	הל' שמיטה ויובל פרק יג.	מל"ת קא.
ז'	ל' בסיוון	פרק ו-ח.	שאלו שלום וגו'. ספר עבודה והוא ספר שמיני. הל' בית הבחירה.. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע קמז.
א'	א' בתמוז	פרק ט-יא.	פרק ב.	מל"ת שו.
ב'	ב' בתמוז	פרק יב-יד.	פרק ג.	מ"ע קמח.
ג'	ג' בתמוז	נדבות פי וגו'. ספר הפלאה והוא ספר ששי.. הלכות שבועות.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק ד.	מל"ת סא.
ד'	ד' בתמוז	פרק ד-ו.	פרק ה.	מל"ת סב.
ה'	ה' בתמוז	פרק ז-ט.	פרק ו.	מל"ת רמח.רמט.
ו'	ו' בתמוז	פרק י-יב.	פרק ז.	מ"ע ז.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
קורח	19:08	20:30	19:31	20:33	19:22	20:34	19:29	20:30
חוקת	19:07	20:28	19:29	20:31	19:20	20:32	19:27	20:28

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי** ע"ה **דייטש**